TRIBUNALENS DOM (andra avdelningen)

den 7 december 2010*

I mål T-11/07,

Frucona Košice a.s., Košice (Slovakien), företrätt av B. Hartnett, barrister, och advokaterna O.H. Geiss och A. Barger,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av B. Martenczuk och K. Walkerová, båda i egenskap av ombud,

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

med stöd av

St. Nicolaus-trade a.s., Bratislava (Slovakien), företrätt av advokaten N. Smaho,

intervenient,

angående en begäran om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2007/254/EG av den 7 juni 2006 om det statliga stöd C 25/2005 (ex NN 21/2005) som Slovakien har genomfört till förmån för Frucona Košice a.s. (EUT L 112, 2007, s. 14),

meddelar

TRIBUNALEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden I. Pelikánová samt domarna K. Jürimäe (referent) och S. Soldevila Fragoso,

justitiesekreterare: handläggaren C. Kantza,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 14 oktober 2009,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1. *Gemenskapslagstiftningen*

1 Europeiska gemenskapernas kommission antog år 1999 gemenskapsriktlinjer för statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter (EGT C 288, 1999, s. 2) (nedan kallade 1999 års riktlinjer).

2 Punkt 31 i 1999 års riktlinjer har följande lydelse:

”Stödet beviljas under förutsättning att den omstruktureringsplan som kommissionen skall ha godkänt för varje enskilt stöd genomförs.”

3 För små och medelstora företag föreskrivs i punkt 55 följande, under rubriken ”Stöd till omstrukturering av små och medelstora företag”:

”Stöd till små och medelstora företag … påverkar i allmänhet inte handeln i lika stor utsträckning som stöd till stora företag. Detta gäller även i fråga om omstruktureringsstöd, varför kraven är lägre i fråga om de villkor som nämns i punkterna 29–47. Det kommer i allmänhet inte att krävas några uppvägande åtgärder i samband med beviljandet av stöd (se punkterna 35–39), om inget annat föreskrivs i branschspecifika bestämmelser om statligt stöd, och det ställs lägre krav på innehållet i rapporterna (se punkterna 45, 46 och 47). Däremot är principen om ’en enda gång’ (punkterna 48–51) i full utsträckning tillämplig på små och medelstora företag.”

2. *Den nationella lagstiftningen*

4 Konkurs- och ackordslagen (zákon 328/11991 Zb. o konkurze a vyrovnaní) innehåller de i Slovakien tillämpliga bestämmelserna om konkurs- och ackordsförfaranden.

Bakgrund till tvisten

1. *Sökanden*

5 Sökanden, Frucona Košice a.s., är ett bolag bildat enligt slovakisk rätt med säte i Košice (Slovakien), en stad som den 7 juni 2006 var belägen i en region berättigad till regionalstöd enligt artikel 87.3 a EG. År 1995, det år då sökandebolaget bildades, förvärvade det ett tidigare statligt företags tillgångar och skulder.

6 Sökanden ägnade sig ursprungligen åt dels att framställa alkoholhaltiga drycker och spritdrycker, dels att tillverka livsmedelsprodukter såsom konserverad frukt, grönsaker och juice samt att framställa kolsyrade och icke kolsyrade drycker. Den 6 mars 2004 drogs företagets tillstånd att framställa och handha alkohol och spritdrycker in, med motiveringen att det inte hade betalat de punktskatter som skulle erläggas. Företaget tillverkar sedan dess inte längre spritdrycker men fortsatte att distribuera sådana varor enligt ett avtal som ingicks den 24 augusti 2004 med Old Herold, s.r.o. Enligt detta avtal hyrde sökanden ut sina spritfabriker i Košice och i Obišovce (Slovakien) till Old Herold, som där licenstillverkade spritdrycker, som sökanden sedan köpte och sålde vidare till sina kunder under märket Frucona.

2. *Det nationella administrativa förfarandet och det nationella domstolsförfarandet*

7 Lag nr 609/2003 om ändring och komplettering av slovakiska nationella rådets lag nr 511/1992 om skatteförvaltning och ändringar i systemet med lokala skattemyndigheter samt ändring och komplettering av vissa andra lagar (zákon č. 609/2003

Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré ďalšie zákony) trädde i kraft den 1 januari 2004. Där föreskrivs bland annat att en skattskyldig bara kan ansöka om skatteuppskov en gång per år. Sökandebolaget hamnade, efter det att denna lag trädde i kraft, i ekonomiska svårigheter och kunde inte betala de punktskatter för januari 2004 som förföll till betalning den 25 februari 2004. Sökanden hade tidigare flera gånger beviljats uppskov med skattebetalning efter det att ha erbjudit de slovakiska skattemyndigheterna finansiella säkerheter. Sökanden var därför skuldsatt i den mening som avses i konkurs- och ackordslagen.

8 Inför de finansiella svårigheter som förväntades uppstå på grund av förslagen om ändring och den faktiska ändringen av lagstiftningen om uppskov med skattebetalning, sammanträdde representanter för sökanden, bland annat verkställande direktören, den 16 december 2003 och den 23 januari 2004 med representanter för det slovakiska skatteverket. Den 30 januari 2004 sammanträdde bolagets verkställande direktör även med den slovakiska finansministern. Vid dessa möten informerade bolaget bland annat om sitt förslag att fastställa bolagets skatteskuld inom ramen för ett ackordsförfarande.

9 Sökanden hade under tiden även kontaktat den lokala skattemyndigheten, kontoret Košice IV (nedan kallad den lokala skattemyndigheten). Genom skrivelse av den 8 januari 2004 informerade bolaget nämnda myndighet om att det inte skulle kunna

betala sina utestående punktskatter i februari 2004 och föreslog att det skulle erlägga dem genom delbetalningar under en femårsperiod eller godta ett ackordsförslag enligt vilket betalningen skulle sättas ned till 35 procent av skulden. I skrivelse av den 3 februari 2004 avslog chefen för den lokala skattemyndigheten den första delen av sökandens förslag. Beträffande den andra delen, det vill säga ackord, svarade denne att ”skattemyndigheten i princip inte motsätter sig ett ackord. Den kan dock inte godta Ert förslag att betala 35 procent av skulden. Vi förstår att villkoren för ackordet måste diskuteras innan ackordsförslaget läggs fram”.

10 Den 8 mars 2004 ansökte sökanden vid Krajský súd v Košiciach (regionala domstolen i Košice, Slovakien) om att ett ackordsförfarande skulle inledas. Sökanden redogjorde för sin överskuldsättning och beskrev, i enlighet med bestämmelserna i konkurs- och ackordslagen, de olika åtgärder som krävdes för att företaget åter skulle hamna i finansiell balans efter ackordsförfarandet. Den sammanlagda skatteskuld som beaktades avseende ackordsförslaget uppgick till omkring [**hemlig uppgift**] slovakiska kronor (SKK), av ett totalt skuldbelopp på omkring 644,6 miljoner SKK. I sitt ackordsförslag erbjöd sig sökanden att betala alla oprioriterade och vissa prioriterade borgenärer varsin andel motsvarande 35 procent av det totala skuldbeloppet.

11 Genom beslut av den 29 april 2004 fann Krajský súd v Košiciach att villkoren i artikel 46 och följande artiklar i konkurs- och ackordslagen var uppfyllda och godkände att ett ackordsförfarande inleddes enligt artikel 50.3 i nämnda lag. Den anmodade inom ramen för detta förfarande borgenärerna att inkomma med bevis för sina

respektive fordringar. Vidare utsåg rätten en ackordsförvaltare och kallade sökanden och borgenärerna till ett ackordssammanträde den 9 juli 2004 (nedan kallat ackordssammanträdet av den 9 juli 2004). Slutligen återgav rätten de villkor för ackordet som sökanden hade ställt upp i sitt ackordsförslag av den 8 mars 2004.

12 För att den lokala skattemyndigheten skulle kunna utvärdera de respektive fördelarna med ackord, konkurs och skatteindrivning enligt slovakisk rätt, gav sökanden in ett antal revisionsrapporter till myndigheten innan Krajský súd v Košiciach godkände ackordet. Den 26 april 2004 lade bolaget fram en första revisionsrapport upprättad av dess internrevisor K (nedan kallad K:s rapport), där intäkterna från försäljningen av sökandens tillgångar i ett konkursförfarande uppskattades till [**hemlig uppgift**] SKK. Den 7 juli 2004 lade företaget fram en andra revisionsrapport, upprättad av ett oberoende revisionsföretag, bolaget E (nedan kallad E:s rapport). Där uppgavs dels att en försäljning av delar av sökandens tillgångar inom ramen för en konkurs i bästa fall skulle ge totalt 203,6 miljoner SKK, varifrån sedan omkring [**hemlig uppgift**] SKK måste dras av i konkurskostnader, dels att en försäljning av alla tillgångar i bästa fall skulle ge 152,4 miljoner SKK, minus konkurskostnader på uppskattningsvis 35 miljoner SKK. En preliminär version av E:s rapport gavs in till den lokala skattemyndigheten i slutet av juni 2004.

13 Den 21 juni 2004 gjorde de slovakiska skattemyndigheterna en inspektion på plats i sökandens lokaler. Vid denna inspektion konstaterades att sökanden den 17 juni 2004 förfogade över tillgångar värda [**hemlig uppgift**] SKK.

14 I skrivelse av den 6 juli 2004 anmodade generaldirektören för det slovakiska skatteverket den lokala skattemyndigheten att inte godta sökandens ackordsförslag vid ackordssammanträdet den 9 juli 2004, då detta inte var fördelaktigt för Republiken

Slovakien, mot bakgrund av en skrivelse från finansministern av den 15 januari 2004, vilken bifogades, där finansministern begärde att skattemyndigheterna inte skulle medge nedsättningar av skatteskulderna för de skattskyldiga.

15 Vid ackordssammanträdet den 9 juli 2004 godtog borgenärerna, inklusive skattemyndigheten, sökandens ackordsförslag.

16 Genom beslut av den 14 juli 2004 godkände Krajský súd v Košiciach ackordsuppgörelsen. Den redogjorde för vilka borgenärer som ingett bevis för sina fordringar under ackordsförfarandet och påpekade särskilt att de slovakiska skattemyndigheterna hade en giltig fordran på omkring [**hemlig uppgift**] SKK, varav enligt ackordsuppgörelsen 35 procent skulle betalas, det vill säga ungefär 224,3 miljoner SKK. Rätten konstaterade därefter att samtliga borgenärer vid ackordssammanträdet den 9 juli 2004 röstat för sökandens ackordsförslag i enlighet med artiklarna 58.4, 58.5, 58b.1 a och 58b.2 i konkurs- och ackordslagen, inklusive den lokala skattemyndigheten, som i egenskap av prioriterad borgenär hade en separat röst. Rätten erinrade också om de villkor som måste vara uppfyllda för att ackordet enligt artikel 60.1 i nämnda lag skulle kunna godkännas och konstaterade att dessa villkor var uppfyllda i det aktuella fallet.

17 Den 17 juli 2004 stängde det slovakiska skatteverket av chefen för den lokala skattemyndigheten och tillsatte en ersättare på tjänsten.

18 I skrivelse av den 20 oktober 2004 uppgav den lokala skattemyndigheten för sökanden att det ackord som den godkänt vid ackordssammanträdet den 9 juli 2004 och som innebar att en del av skatteskulden inte behövde betalas utgjorde ett indirekt statligt stöd som måste godkännas av kommissionen. Myndigheten anmodade också sökanden att före den 19 november 2004 inkomma med en investeringsplan avseende de belopp som enligt beslutet av Krajský súd v Košiciach av den 29 april 2004 inte behövde erläggas i skatt.

19 I dom av den 25 oktober 2004 avvisade Najvyšší súd Slovenskej republiky (Republiken Slovakiens högsta domstol) den lokala skattemyndighetens överklagande, som ingavs i augusti 2004, av Krajský súd v Košiciachs beslut av den 14 juli 2004 och förklarade att beslutet var giltigt och verkställbart från den 23 juli 2004.

20 Genom skrivelse av den 9 november 2004 besvarade sökanden den lokala skattemyndighetens skrivelse av den 20 oktober 2004 och uppgav att bolaget hade gett in en ”ackordsansökan”, inte en ”ansökan om statligt stöd”. I skrivelsen invände sökanden mot att en överenskommelse som ingåtts med en skattemyndighet kan kvalificeras som statligt stöd. Bolaget uppgav vidare att begäran om en investeringsplan föreföll ”ogrundad”.

21 Den 14 december 2004 åtalades chefen för den lokala skattemyndigheten, som varit suspenderad sedan den 14 juli 2004, för bedrägeri och förskingring.

22 Den 17 december 2004 betalade sökanden i enlighet med ackordet 224,3 miljoner SKK, motsvarande 35 procent av bolagets totalskuld, till bland annat den lokala skattemyndigheten. I beslut av den 30 december 2004 fann Krajský súd v Košiciach att ackordet var giltigt från den 23 juli 2004 och förklarade ackordsförfarandet avslutat.

23 För att bekräfta de fördelar ett ackordsförfarande har jämfört med ett konkursförfarande inhämtade sökanden även en tredje revisionsrapport, daterad den 27 januari 2005, från H [**hemlig uppgift**] (nedan kallad H:s rapport). H uppgav där att [**hemlig uppgift**].

24 I dom av den 6 mars 2006 frikände Špeciálny súd v Pezinku (specialdomstol i Pezinok, Slovakien) chefen för den lokala skattemyndigheten, suspenderad den 14 juli 2004, på samtliga åtalspunkter.

25 Efter det att särskilda rättsmedel tillgripits mot Krajský súd v Košiciachs beslut av den 14 juli 2004, upphävde Najvyšší súd Slovenskej republiky genom beslut av den 27 april 2006 delvis underrättens beslut, med motiveringen att obetalda vägskatteskulder på 424 490 SKK felaktigt hade inkluderats i ackordet. Najvyšší súd Slovenskej ogillade talan i övrigt. Genom beslut av den 18 augusti 2006 verkställde Krajský súd v Košiciach det beslut som Najvyšší súd Slovenskej republiky meddelat den 27 april 2006 och fastställde den justerade skulden till den lokala skattemyndigheten till 640,4 miljoner SKK (35 procent av detta belopp är 224,1 miljoner SKK).

3. *Det administrativa förfarandet vid kommissionen*

26 Genom skrivelse av den 15 oktober 2004 ingavs ett klagomål till kommissionen angående ett påstått olagligt stöd till förmån för sökanden.

27 I skrivelse av den 6 december 2004 anmodade kommissionen Republiken Slovakien att inkomma med upplysningar om åtgärden i fråga, det vill säga det delvisa efterskänkandet av sökandens skatteskuld inom ramen för ett ackord.

28 Genom skrivelse av den 4 januari 2005 informerade Republiken Slovakien kommissionen om att sökanden eventuellt mottagit ett olagligt stöd och begärde att detta skulle godkännas som undsättningsstöd till ett företag i ekonomiska svårigheter.

29 Efter att ha mottagit kompletterande upplysningar underrättade kommissionen, genom skrivelse av den 5 juli 2005, Republiken Slovakien om sitt beslut att inleda ett formellt granskningsförfarande enligt artikel 88.2 EG avseende nämnda stöd (nedan kallat beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet). Beslutet offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* av den 22 september 2005 (EUT C 233, s. 47), varvid berörda parter uppmanades att inkomma med synpunkter på stödet.

30 Republiken Slovakien yttrade sig över stödet i skrivelse av den 10 oktober 2005. Sökanden inkom med synpunkter till kommissionen i skrivelse av den 24 oktober 2005.

Dessa översändes till Republiken Slovakien, som gavs tillfälle att yttra sig. Så skedde genom skrivelse av den 16 december 2005.

31 Den 28 mars 2006 hölls ett sammanträde med representanter för kommissionen och sökanden. Vid detta sammanträde uppgav sökandebolaget bland annat att det hade valt ett ackordsförfarande i stället för ett konkursförfarande, att Old Herold bedrev sin tillverkning genom att använda sökandens tillgångar och varumärke, att företagens samarbete – som inletts i juli 2004 – grundade sig på ett exklusivt distributionsavtal för Old Herolds produkter, att de säkra tillgångarna uppgick till 194 miljoner SKK, att E:s rapport var ägnad att visa för den lokala skattemyndigheten att ackordsförfarandet var att föredra framför konkurs, att sökanden inte kunde förklara varför bolaget E hade använt uppgifter från den 31 mars 2004, att leverantörskrediten hade beviljats av Old Herold under andra halvåret 2004 och att den normala verkställighetstiden för dess skyldigheter var 14 till 60 dagar.

32 Genom skrivelse av den 4 april 2006 översände sökanden en kopia av Špeciálny súd v Pezinkus dom av den 6 mars 2006 till kommissionen.

33 I skrivelse av den 5 mars 2006 lämnade Republiken Slovakien viss kompletterande information till kommissionen.

34 Den 7 juni 2006 antog kommissionen beslut 2007/254/EG om det statliga stöd C 25/2005 (ex NN 21/2005) som Slovakien har genomfört till förmån för sökanden (EUT L 112, 2007, s. 14) (nedan kallat det angripna beslutet).

35 I avgörandet i det angripna beslutet föreskrivs följande:

”*Artikel 1*

Det statliga stöd som Slovakien genomfört till förmån för Frucona Košice a.s, till ett belopp av 416 515 990 SKK, är oförenligt med den gemensamma marknaden.

Artikel 2

1. Slovakien skall vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att från stödmottagaren återkräva det stöd som avses i artikel 1.

2. Återkravet skall ske utan dröjsmål och i enlighet med förfarandena i nationell lagstiftning, förutsatt att dessa förfaranden gör det möjligt att omedelbart och effektivt verkställa detta beslut.

3. Beloppet som skall återkrävas skall innefatta ränta som löper från den dag stödet stod till stödmottagarens Frucona Košice a.s. förfogande till den dag det har återbetalats.

4. Räntan skall beräknas i enlighet med kapitel V i kommissionens förordning (EG) nr 794/2004 av den 21 april 2004 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 659/1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget ... Räntan skall kapitaliseras under hela perioden enligt punkt 3.

Artikel 3

Slovakien skall inom två månader från delgivningen av detta beslut underrätta kommissionen om vilka åtgärder som har vidtagits för att följa beslutet. Uppgifterna skall anges i formuläret i bilaga I till detta beslut.

Artikel 4

Detta beslut riktar sig till Republiken Slovakien."

36 Sökanden mottog den 2 november 2006, genom slovakiska ambassaden i Bryssel (Belgien), ett exemplar av det angripna beslutet.

Förfarandet och parternas yrkanden

37 Sökanden har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 12 januari 2007.

38 Genom handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 8 juni 2007 ansökte företaget St. Nicolaus-trade a.s. om att få intervenera i detta mål till stöd för kommissionens yrkanden.

39 Genom beslut av den 11 oktober 2007 biföll ordföranden på förstainstansrättens andra avdelning denna interventionsansökan och beslutade att eftersom ansökan inkom efter utgången av den tidsfrist på sex veckor som avses i artikel 115.1 i förstainstansrättens rättegångsregler, har intervenienten de rättigheter som föreskrivs i artikel 116.6 i dessa rättegångsregler.

40 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (andra avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet och anmodade, som en åtgärd för processledning enligt artikel 64 i rättegångsreglerna, sökanden och kommissionen att inkomma med

vissa handlingar och att skriftligen besvara ett antal frågor, vilket parterna gjorde inom den föreskrivna fristen.

41 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens muntliga frågor vid förhandlingen den 14 oktober 2009.

42 Sökanden har yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara det angripna beslutet eller, i varje fall, helt eller delvis ogiltigförklara artikel 1 i nämnda beslut, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

43 Kommissionen har, med stöd av intervenienten, yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

44 Vid förhandlingen yrkade intervenienten, till stöd för kommissionens yrkanden, att tribunalen ska ogilla talan och förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning i sak

45 Sökanden har till stöd för sin ogiltighetstalan anfört tio grunder. För det första har kommissionen gjort en uppenbart oriktig bedömning av storleken på stödet i fråga. För det andra har den åsidosatt en väsentlig formföreskrift liksom artikel 33 EG. För det tredje var kommissionen inte behörig att anta det angripna beslutet. Kommissionen har vidare gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning och oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna genom att för det fjärde anse att ett konkursförfarande var mer förmånligt än ett ackordsförfarande, genom att för det femte anse att ett skatteindrivningsförfarande var mer förmånligt än ett ackordsförfarande, genom att för det sjätte inte ha uppfyllt sin bevisbörda samt ha åsidosatt tillämpliga bestämmelser för tillämpningen av kriteriet privat borgenär i en marknadsekonomi, genom att för det sjunde varken ha bedömt korrekt eller beaktat tillgänglig bevisning och för det åttonde genom att ha beaktat irrelevant bevisning. För det nionde har kommissionen åsidosatt artikel 253 EG genom bristfällig motivering av det angripna beslutet. För det tionde har kommissionen även gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning och oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna genom att inte ha undantagit ackordet som ett stöd till omstrukturering och retroaktivt tillämpat gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter (EUT C 244, 2004, s. 2) (nedan kallade 2004 års riktlinjer).

1. *Den första grunden: Uppenbart oriktig bedömning av stödets storlek*

Parternas argument

46 Sökanden har gjort gällande att beloppet i artikel 1 i det angripna beslutet, 416 515 990 SKK, är uppenbart felaktigt. Kommissionen har inte tagit hänsyn till Najvyšší súd Slovenskej republikys avgörande av den 27 april 2006, där den skatteskuld som beaktades i ackordsförfarandet sattes ned med 424 490 SKK. Det korrekta beloppet är 416 240 072 SKK. Det angripna beslutet innehåller således en uppenbart oriktig bedömning. Beslutet, eller i varje fall artikel 1 däri, bör därför ogiltigförklaras.

47 Kommissionen har, med stöd av intervenienten, bestritt samtliga argument som sökanden anfört till stöd för den första grunden.

Tribunalens bedömning

48 Tribunalen erinrar inledningsvis om att i ett mål om ogiltigförklaring måste rättsaktens lagenlighet bedömas i förhållande till de faktiska och rättsliga omständigheter som rådde den dag då rättsakten antogs (domstolens dom av den 7 februari 1979 i de förenade målen 15/76 och 16/76, Frankrike mot kommissionen, REG 1979, s. 321,

punkt 7, svensk specialutgåva, volym 4, s. 287, förstainstansrättens dom av den 25 juni 1998 i de förenade målen T-371/94 och T-394/94, British Airways m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. II-2405, punkt 81, och av den 14 januari 2004 i mål T-109/01, Fleuren Compost mot kommissionen, REG 2004, s. II-127, punkt 50).

49 Det framgår närmare bestämt av rättspraxis att lagenligheten av ett beslut avseende stöd ska bedömas mot bakgrund av de upplysningar som kommissionen förfogade över när den antog beslutet (domstolens dom av den 24 september 2002 i de förenade målen C-74/00 P och C-75/00 P, Falck och Accaierie di Bolzano mot kommissionen, REG 2002, s. I-7869, punkt 168, se även, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 10 juli 1986 i mål 234/84, Belgien mot kommissionen, REG 1986, s. 2263, punkt 16, svensk specialutgåva, volym 8, s. 691).

50 En sökande har således inte rätt att inför gemenskapsdomstolarna åberopa omständigheter som inte har angetts under det administrativa förfarande som föreskrivs i artikel 88 EG (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 14 september 1994 i de förenade målen C-278/92–C-280/92, Spanien mot kommissionen, REG 1994, s. I-4103, punkt 31, och av den 13 juni 2002 i mål C-382/99, Nederländerna mot kommissionen, REG 2002, s. I-5163, punkterna 49 och 76, samt domen i det ovan i punkt 48 nämnda målet Fleuren Compost mot kommissionen, punkt 51).

51 Kommissionen kan heller inte kritiseras för att den inte har beaktat eventuella faktiska eller rättsliga förhållanden som skulle ha kunnat åberopas under det administrativa förfarandet men som inte har åberopats. Den har nämligen inte någon skyldighet att ex officio föreställa sig vilka omständigheter som skulle ha kunnat åberopas (domen i det ovan i punkt 48 nämnda målet Fleuren Compost mot kommissionen, punkt 49 och där angiven rättspraxis).

52 I förevarande fall framgår det av sammanfattningen av beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet, som offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* (EUT C 233, s. 47), att kommissionen grundade sig på uppgifter i Krajský súd v Košiciachs beslut av den 14 juli 2004 om godkännande av ackordet när den fastställde storleken på det statliga stödet. Dessa uppgifter har varken ifrågasatts av Republiken Slovakien i dess yttrande av den 10 oktober 2005 eller av sökanden i dess yttrande av den 24 oktober 2005.

53 Det har inte heller bestritts att kommissionen, vid den tidpunkt då den antog det angripna beslutet, varken hade underrättats av sökanden eller av Republiken Slovakien om Najvyšší súd Slovenskej republikys beslut av den 27 april 2006 om nedsättning av den skatteskuld som skulle beaktas i ackordsförfarandet.

54 Mot bakgrund av punkterna 48–50 i ovan anförda rättspraxis, kan kommissionen inte kritiseras för att ha grundat sig på uppgifterna i Krajský súd v Košiciachs beslut av den 14 juli 2004 och för att inte ha beaktat Najvyšší súd Slovenskej republikys beslut av den 27 april 2006 när den fastställde storleken på det statliga stödet. Talan kan således inte bifallas såvitt avser den första grunden.

2. *Den andra grunden: Åsidosättande av en väsentlig formföreskrift och av artikel 33 EG*

Parternas argument

55 Sökanden har hävdat att det angripna beslutet innebär ett åsidosättande av en väsentlig formföreskrift och därför ska ogiltigförklaras. Enligt sökanden är det Generaldirektoratet (GD) för jordbruk och landsbygdsutveckling, och inte GD Konkurrens, som är behörigt inom kommissionen att genomföra den undersökning och vidta de åtgärder som lett fram till att det angripna beslutet antogs. När den omtvistade åtgärden vidtogs producerade sökanden nämligen huvudsakligen jordbruksprodukter som omfattas av bilaga I till EG-fördraget. Av samma skäl borde beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet liksom det angripna beslutet ha undertecknats av den kommissionsledamot som ansvarade för jordbruk och landsbygdsutveckling, inte av ledamoten med ansvar för konkurrens. Vidare har sökanden kritiserat kommissionen för att i det angripna beslutet inte ha beaktat syftena bakom artikel 33 EG.

56 Kommissionen har, med stöd av intervenienten, bestritt samtliga argument som sökanden anfört till stöd för den andra grunden.

Tribunalens bedömning

57 Vad gäller den andra grundens första del, om åsidosättande av en väsentlig formföreskrift, vilar denna på förutsättningen att sökanden, när den omtvistade åtgärden vidtogs, huvudsakligen producerade jordbruksprodukter som omfattas av bilaga I till EG-fördraget, och att endast GD Jordbruk och landsbygdsutveckling och kommissionsledamoten med ansvar för jordbruk och landsbygdsutveckling därför var behöriga att undersöka åtgärden i fråga och att anta beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet samt det angripna beslutet.

58 Såsom kommissionen har gjort gällande, framgår det dock uttryckligen av sökandens yttrande av den 24 oktober 2005, närmare bestämt av tabell 1 i yttrandet, att sökandens sammanlagda omsättning för år 2004 uppgick till omkring 880,3 miljoner SKK och att den delen av omsättningen som avsåg produktion av alkohol och spritdrycker uppgick till omkring 728,8 miljoner SKK. Den verksamheten svarade alltså för mer än 82 procent av bolagets sammanlagda omsättning. Med hänsyn till att en så stor andel av omsättningen hänför sig till produktion av alkohol och spritdrycker har sökanden därför inte visat att dess produktion av jordbruksprodukter som omfattades av bilaga I till EG-fördraget vid den tidpunkt då den omtvistade åtgärden vidtogs dominerade över den förstnämnda. Mot bakgrund av uppgifterna i akten måste det därmed konstateras att större delen av sökandens sammanlagda omsättning, vid den aktuella tidpunkten, hänförde sig till bolagets produktion av alkohol och spritdrycker. Talan kan således inte bifallas såvitt avser den andra grundens första del, då denna är uppenbart ogrundad såvitt avser de faktiska omständigheterna.

59 Vad gäller den andra grundens andra del, om att kommissionen inte beaktat syftena bakom artikel 33 EG, erinrar tribunalen om att en ansökan, enligt artikel 21 första

stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol, som är tillämplig på förfarandet vid tribunalen enligt artikel 53 första stycket i samma stadga och enligt artikel 44.1 c i rättegångsreglerna, ska innehålla uppgifter om föremålet för talan och en kortfattad framställning av grunderna för denna. Enligt fast rättspraxis krävs det för att en talan ska kunna tas upp till sakprövning att de väsentligaste faktiska och rättsliga omständigheter som talan grundas på åtminstone kortfattat men på ett konsekvent och begripligt sätt framgår av innehållet i själva ansökan (se förstainstansrättens dom av den 17 september 2007 i mål T-201/04, Microsoft mot kommissionen, REG 2007, s. II-3601, punkt 94 och där angiven rättspraxis).

60 I detta fall har sökanden inte anfört några faktiska eller rättsliga omständigheter till stöd för sitt påstående att artikel 33 EG har åsidosatts. Sökanden har således inte, såsom krävs enligt artikel 44.1 c i rättegångsreglerna, lämnat någon kortfattad framställning av den andra grundens andra del. Det är därför uppenbart att talan ska avvisas såvitt avser denna delgrund.

61 Av vad som anförts följer att talan inte kan bifallas såvitt avser den andra grundens första del, då denna är uppenbart ogrundad såvitt avser de faktiska omständigheterna, och att talan ska avvisas såvitt avser den andra grundens andra del, då det är uppenbart att den inte kan prövas i sak.

3. *Den tredje grunden: Åsidosättande av avsnitt 3 i bilaga IV till anslutningsfördraget, av artikel 253 EG, av artikel 88 EG och av förordning (EG) nr 659/1999, i det att kommissionen inte var behörig att anta det angripna beslutet*

Parternas argument

62 Enligt sökanden var kommissionen inte behörig att undersöka den omtvistade åtgärden. Sökanden har anfört att även om det antas att denna åtgärd utgjorde ett statligt stöd i den mening som avses i artikel 87 EG, så beviljades och genomfördes detta när de slovakiska skattemyndigheterna beslutade att överge konkurs och skatteindrivning som alternativa handlingsvägar, vilket skedde innan Republiken Slovakien anslöt sig till Europeiska unionen den 1 maj 2004 (nedan kallat Republiken Slovakiens anslutning). Sökandebolaget anser att när ackordsförfarandet inleddes den 29 april 2004 hade det berättigade skäl att förvänta sig att de slovakiska skattemyndigheterna skulle vidta alla formella åtgärder som krävdes för att ackordet skulle kunna genomföras. Efter detta datum var godkännandet av ackordsförslaget vid ackordssammanträdet, som ägde rum den 9 juli 2004, en ren formalitet. Bolaget har tillagt att den omtvistade åtgärden inte längre var tillämplig från detta senare datum. Åtgärden utgjorde följaktligen ett existerande stöd, inte ett nytt stöd, och kommissionen var därför inte behörig att begära att det skulle återkrävas enligt artikel 88.2 EG och artikel 14 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88 EG] (EGT L 83, s. 1).

63 Närmare bestämt är den ståndpunkt som kommissionen intagit i det angripna beslutet motstridig vad gäller vilken tidpunkt ett statligt stöd beviljades i förevarande fall. Kommissionen har hänvisat till domen i det ovan i punkt 48 nämnda målet Fleuren Compost mot kommissionen till stöd för sin bedömning att den omtvistade åtgärden beviljades först när en juridiskt bindande rättsakt antogs, det vill säga den 9 juli 2004.

Kommissionen grundade sin slutsats att åtgärden utgjorde ett statligt stöd på att de slovakiska skattemyndigheterna inte följt ”det korrekta förfarandet innan ackordsförfarandet inleddes”. Det framgår dock såväl av kommissionens förvaltningspraxis som av rättspraxis att ett stöd i en mängd fall har ansetts föreligga till följd av att inga åtgärder har vidtagits, även om det inte fanns något formellt, bindande juridiskt dokument.

64 Sökanden har vidare hävdat att åtgärden i fråga inte längre var tillämplig efter Republiken Slovakiens anslutning och att ackordet inte gav upphov till några skyldigheter för Republiken Slovakien efter anslutningen, eftersom det inte fordrade någon ytterligare betalning eller efterskänkande av skuld efter denna tidpunkt.

65 Kommissionen har, med stöd av intervenienten, bestritt samtliga argument som sökanden anfört till stöd för den tredje grunden.

Tribunalens bedömning

66 I skälen 61–68 i det angripna beslutet konstaterade kommissionen att en del av de relevanta faktiska omständigheterna hänför sig till tiden före Republiken Slovakiens anslutning. Den uppgav därefter att de åtgärder som vidtagits efter anslutningen klart omfattades av kommissionens behörighet enligt EG-fördraget och att den ansåg att det avgörande kriteriet för när en viss åtgärd genomförs var tidpunkten för den juridiskt bindande rättsakt genom vilken ”behöriga nationella myndigheter utlovar stöd”.

I detta fall fann kommissionen att förslaget att inleda ett ackordsförfarande inte presenterades av ”myndigheten som beviljade stödet utan av stödmottagaren” och att rättens beslut att tillåta ett ackordsförfarande inte heller var ett beslut av stödorganet. Den fann dessutom att det inte finns några bevis för att de slovakiska myndigheterna samtyckt till den omtvistade åtgärden på mötet i december 2003. Tvärtom har de slovakiska myndigheterna förnekat att det fanns något sådant förhandsgodkännande. Enligt kommissionen fattades ”beslut om att delvis avskriva fordringarna” av ”en behörig myndighet” den 9 juli 2004, det vill säga efter Republiken Slovakiens anslutning, i och med att den lokala skattemyndigheten godkände sökandens ackordsförslag. Kommissionen har därför dragit slutsatsen att den är behörig att ”granska” den omtvistade åtgärden i enlighet med artikel 88 EG.

67 Den tredje grunden, att kommissionen inte var behörig att anta det angripna beslutet, förutsätter att den omtvistade åtgärden vidtogs före Republiken Slovakiens anslutning.

68 Det avgörande kriteriet vid prövningen av den tredje grunden bör vara det som avser ”det juridiskt bindande beslut varmed behöriga nationella myndigheter utlovar stöd” (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 48 nämnda målet Fleuren Compost mot kommissionen, punkt 74).

69 Först måste föremålet för den omtvistade åtgärden identifieras. Enligt sökanden vidtogs åtgärden före Republiken Slovakiens anslutning, när den lokala skattemyndigheten beslutade att inte inleda något konkursförfarande eller skatteindrivningsförfarande.

70 Som kommissionen med fog påpekat, ska ett beslut av en nationell myndighet att inte inleda ett konkursförfarande eller ett skatteindrivningsförfarande anses skilja sig från ett beslut att godta ett ackordsförslag, ett beslut som i det aktuella fallet innebar att den lokala skattemyndigheten avstod från 65 procent av sina fordringar på sökanden. En borgenärs beslut att inte inleda ett konkursförfarande eller ett skatteindrivnngsförfarande skjuter bara upp en eventuell exekution av fordran till en senare tidpunkt. Borgenärens beslut att godta ett ackordsförslag däremot innebär, med förbehåll för att ackordet godkänns av behörig domstol, att denne slutgiltigt avstår från hela eller en del av sin fordran. Dessa två beslut skiljer sig således tydligt åt.

71 Såsom uttryckligen framgår av ordalydelsen såväl i beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet som i det angripna beslutet, består den omtvistade åtgärden uteslutande i att den lokala skattemyndigheten avstår från 65 procent av sina fordringar på sökanden inom ramen för ett ackord. Åtgärden rör på intet sätt ett beslut av den lokala skattemyndigheten att inte inleda ett konkursförfarande eller ett skatteindrivningsförfarande.

72 För att pröva den tredje grunden, att kommissionen inte var behörig att anta det angripna beslutet, räcker det således att avgöra vid vilken tidpunkt den lokala skattemyndigheten fattade beslutet att godta sökandens ackordsförslag.

73 Det ska för det första noteras att sökanden har hävdat att Krajský súd v Košiciach i sitt beslut av den 29 april 2004 godkände ackordsförfarandet. Kommissionen anser däremot att rätten i detta beslut endast godkände att ackordsförfarandet inleddes. Tribunalen ska därför pröva räckvidden av beslutet av den 29 april 2004, eftersom sökanden

till stöd för sin tredje grund har gjort gällande att den omtvistade åtgärden vidtogs före Republiken Slovakiens anslutning och att kommissionen därför inte var behörig att granska huruvida åtgärden var förenlig med bestämmelserna i EG-fördraget.

74 Det framgår därvid av konkurs- och ackordslagen, särskilt artikel 50, att rätten innan den godkänner ett ackord måste slå fast i ett beslut att villkoren för att inleda ackordsförfarandet är uppfyllda. Krajský súd v Košiciachs beslut av den 29 april 2004 kan på intet sätt betraktas som ett beslut att godkänna det aktuella ackordet.

75 Enligt artikel 58.1 i konkurs- och ackordslagen kan de berörda borgenärer som ingett bevis för sina fordringar lägga fram förslag och förklaringar och rösta skriftligen om ackordsförslaget, detta även innan ackordssammanträdet har hållits enligt artikel 58.2 i denna lag.

76 Enligt artiklarna 50.3 b och 58.2 i konkurs- och ackordslagen ska rätten genom att inleda ett ackordsförfarande kunna konstatera, vid ett ackordssammanträde, vilka av de berörda borgenärerna som godtar och vilka som inte godtar ackordsförslaget. Endast om kraven på majoritet i artikel 58a och 58b i konkurs- och ackordslagen är uppfyllda och artiklarna 60 och 61 i denna lag följs kan rätten besluta att godkänna ackordet. Det framgår av konkurs- och ackordslagen att ett beslut att godkänna ackordet kan

fattas först efter det att ett ackordsförfarande har inletts och de berörda borgenärerna har ingett bevis för sina fordringar och senast vid ett ackordssammanträde inbjudits att rösta för ackordet.

77 Vidare framgår det av själva ordalydelsen i Krajský súd v Košiciachs beslut av den 29 april 2004 att rätten anmodade borgenärerna att inom en frist på sex veckor inkomma med bevis för de fordringar de ville göra gällande i ackordsförfarandet, att den kallade till ackordssammanträde den 9 juli 2004 och att den återgav de villkor för ackordet som sökanden hade ställt upp i sitt ackordsförslag av den 8 mars 2004.

78 Slutligen ska det påpekas att sökanden i sitt yttrande av den 24 oktober 2005 uppgav att Krajský súd v Košiciach den 29 april 2004 hade gett klartecken för den första etappen av ackordsförfarandet, då samtliga villkor formellt och i sak var uppfyllda. Sökanden har tillagt att den andra etappen av ackordsförfarandet avslutades genom Krajský súd v Košiciachs beslut av den 14 juli 2004 att godkänna ackordet.

79 Mot bakgrund av övervägandena i punkt 74–78 ovan ska Krajský súd v Košiciachs beslut av den 29 april 2004 inte anses utgöra ett juridiskt bindande beslut i den mening som avses i ovan i punkt 68 angivna rättspraxis. Rätten konstaterade i detta beslut endast att villkoren för att inleda ett ackordsförfarande var uppfyllda.

80 För det andra, vad gäller verkningarna av ett beslut att inleda ett ackordsförfarande, är det utrett att ett sådant beslut, enligt de nationella bestämmelser som är tillämpliga i detta fall, berövar bland annat gäldenären och borgenärerna deras rätt att inleda ett konkursförfarande så länge ackordsförfarandet pågår. Enligt artikel 66 i konkurs- och ackordslagen ska rätten emellertid avsluta ackordsförfarandet om ackordsförslaget inte godtas av de berörda borgenärerna. Från den tidpunkten har de berörda borgenärerna såldes möjlighet att inleda ett konkursförfarande.

81 För det tredje är det utrett att de slovakiska skattemyndigheterna i detta fall var en prioriterad borgenär. Det är också utrett att ett ackordsförslag enligt konkurs- och ackordslagen måste godtas av de prioriterade borgenärerna för att ackordet ska kunna godkännas av rätten. I motsats till vad sökanden har hävdat framgår det dock inte av handlingarna i målet att sökanden före Krajský súd v Košiciachs beslut av den 29 april 2004 fick några som helst garantier från den lokala skattemyndigheten för att den skulle godta företagets ackordsförslag av den 8 mars 2004. Sökanden kunde därmed inte med fog hävda att Republiken Slovakien vidtog den omtvistade åtgärden före den 1 maj 2004.

82 Såsom framgår av skäl 57 i det angripna beslutet angav de slovakiska myndigheterna vid två tillfällen formellt att de motsatte sig att sökandens ackordsförslag godkändes. I skrivelse av den 15 januari 2004 anmodade finansministern det slovakiska skatteverket att inte godta ackordsförslag som skulle innebära att skatteskulder avskrevs. I skrivelse av den 6 juli 2004 anmodade skatteverket den lokala skattemyndigheten att inte godta sökandens ackordsförslag.

83 Det framgår av uppgifterna i akten att Špeciálny súd v Pezinku i sin dom av den 6 mars 2006 fann att skrivelserna av den 15 januari och den 6 juli 2004 saknade bindande verkan. Även om dessa skrivelser inte var bindande, uttryckte de emellertid mycket tydligt det slovakiska skatteverkets negativa inställning inte bara till sökandens ackordsförslag utan även mer allmänt till att över huvud taget efterskänka skatteskulder i Slovakien. Kommissionen kan därför inte klandras för att i det angripna beslutet ha betraktat skrivelserna av den 15 januari och den 6 juli 2004 som bevis för att de slovakiska myndigheterna inte samtyckte till sökandens ackordsförslag.

84 Såsom vidare framgår av akten formaliserade den lokala skattemyndigheten sitt samtycke till sökandens ackordsförslag först vid ackordssammanträdet den 9 juli 2004. Det är utrett att det var på grundval av ett enhälligt godkännande från borgenärernas sida som Krajský súd v Košiciach den 14 juli 2004 fattade sitt beslut om att godkänna ackordet.

85 Före den 9 juli 2004 hade de slovakiska skattemyndigheterna i egenskap av prioriterad borgenär kunnat motsätta sig sökandens ackordsförslag. Det hade automatiskt lett till att Krajský súd v Košiciach hade avslutat det ackordsförfarande som inleddes den 29 april 2004. Det är ostridigt att rätten inte kunnat godkänna ackordet om den lokala skattemyndigheten, såsom prioriterad borgenär, inte hade godtagit förslaget. Fram till den 9 juli 2004 hade den lokala skattemyndigheten således kunnat inlägga veto mot sökandens ackordsförslag och hade följaktligen rätt att inleda antingen ett skatteindrivningsförfarande eller ett konkursförfarande efter det att Krajský súd v Košiciach avslutat ackordsförfarandet. Det framgår vidare av sökandens yttrande av

den 24 oktober 2005 att bolaget medgett – för att visa att den lokala skattemyndigheten var övertygad om att ackordslösningen, som myndigheten godtog den 9 juli 2004, var att föredra framför konkurs – att denna myndighet hade kunnat ingripa i olika skeden av ackordsförfarandet och förhindra ackordet. Detta medgivande strider mot sökandens argument att den omtvistade åtgärden vidtogs före den 29 april 2004.

86 Av vad som anförts följer att det var först när den lokala skattemyndigheten formellt godkände ackordsförslaget, det vill säga den 9 juli 2004, som myndigheten fattade beslutet att efterskänka 65 procent av sina fordringar på sökanden. Det juridiskt bindande beslut varmed de slovakiska myndigheterna utlovade den aktuella stödåtgärden antogs alltså efter Republiken Slovakiens anslutning.

87 Talan kan således inte bifallas såvitt avser den tredje grunden.

4. *Den fjärde, den femte, den sjätte, den sjunde, den åttonde och den nionde grunden: Felaktig rättstillämpning och oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna vid kvalificeringen av den omtvistade åtgärden som statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG*

Inledande synpunkter

88 Den fjärde och den femte grunden avser felaktig rättstillämpning och oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna, i det att kommissionen ansett att ett

konkursförfarande var mer förmånligt än ackordsförfarandet och att ett skatteindrivningsförfarande också var mer förmånligt än ackordsförfarandet.

89 Det framgår av skäl 75 i det angripna beslutet att kommissionen tillämpat kriteriet privat borgenär i en marknadsekonomi för att bedöma huruvida den omtvistade åtgärden kunde kvalificeras som statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG. Den prövade därvid huruvida de slovakiska skattemyndigheterna erhöll mer genom ackordsförfarandet än de skulle kunnat få genom konkurs eller skatteindrivning. Det var alltså tillräckligt att ett av dessa två förfaranden var förmånligare än ackordsförfarandet för att kommissionen skulle kunna dra slutsatsen att kriteriet privat borgenär i en marknadsekonomi inte var uppfyllt i det aktuella fallet och att åtgärden i fråga följaktligen utgjorde statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG.

90 Även den sjätte, den sjunde, den åttonde och den nionde grunden ifrågasätter det angripna beslutets rättsenlighet såtillvida att den omtvistade åtgärden kvalificeras som statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG. Var och en av dessa grunder hänger därmed samman med antingen den fjärde eller den femte grunden.

91 Vad gäller den fjärde grunden – liksom den sjätte, den sjunde, den åttonde och den nionde grunden såtillvida som de hänger samman med den fjärde grunden – ska tribunalen således först pröva huruvida det angripna beslutet är rättsenligt vad gäller kommissionens slutsats att ett konkursförfarande var förmånligare än ett ackordsförfarande.

92 Endast om det då konstateras av kommissionen gjorde fel som fann att ett konkursförfarande var förmånligare än ett ackordsförfarande, finns det anledning att som nästa steg pröva det angripna beslutets rättsenlighet vad gäller kommissionens slutsats att ett skatteindrivningsförfarande var förmånligare än ett ackordsförfarande, såsom avses i den femte grunden, liksom i den sjätte, den sjunde, den åttonde och den nionde grunden såtillvida som de hänger samman med den femte grunden.

Det angripna beslutets rättsenlighet, i det att kommissionen funnit att ett konkursförfarande var förmånligare än ett ackordsförfarande

Angående de argument som anförts inom ramen för den fjärde grunden

— Parternas argument

93 Sökanden har hävdat att ackordet inte gav bolaget någon konkurrensfördel, eftersom de slovakiska skattemyndigheterna agerat som en privat borgenär i en

marknadsekonomi och haft som enda avsikt att maximera statens intäkter. Enligt sökanden var ackordet inte ”klart fördelaktigare” för bolaget, och det var det givna valet för varje privat borgenär, då alternativen var, å ena sidan, en delvis men omedelbar exekution av en fordran och, å andra sidan, ett långt, kostsamt konkursförfarande där borgenären riskerade att få ut ett lägre belopp än i en ackordsuppgörelse. Att kommissionen i det angripna beslutet drog en annan slutsats beror på att den grundade sig på en felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna, felaktiga slutsatser av dessa och ogrundade antaganden och påståenden av en medlemsstat som redan från början av dunkla och tvivelaktiga skäl medgett att den beviljat ett otillåtet statligt stöd.

94 Sökanden har åberopat att kommissionen inte tagit hänsyn till hur lång tid ett konkursförfarande tar i Slovakien och till utomståendes rapporter i detta avseende. Bolaget har hävdat att den tydligaste skillnaden mellan ackordsförfarandet och konkursförfarandet är tidsåtgången för respektive förfarande. Vid ackord betalas de utestående skulderna till borgenärerna inom de närmaste månaderna. Intäkterna från en försäljning av sökandens tillgångar i ett konkursförfarande hade däremot inte kommit borgenären till godo förrän efter en avsevärt längre tid. Vidare begränsade sig kommissionen i skäl 54 i det angripna beslutet till att hänvisa till de slovakiska myndigheternas inställning att ett konkursförfarande i detta fall, eftersom antalet borgenärer var litet och det uppenbart fanns realiserbara tillgångar, skulle ha förflutit snabbare än genomsnittet, utan att förklara hur dessa faktorer kunde korta ned tidsåtgången för förfarandet. Sökanden har vidare anfört att kommissionen i sitt svaromål medgett att den inte försökt bilda sig en uppfattning i frågan om den troliga tidsåtgången för en realisering av bolagets tillgångar i en konkurs. Kommissionen tog därmed inte hänsyn till ”intäkterna från förlorad ränta” vid jämförelsen mellan konkurs- och ackordsförfarandena.

95 Även om dessa faktorer hade kunnat leda till ett snabbare konkursförfarande än genomsnittet, ankom det enligt sökanden på kommissionen att ta hänsyn till den mängd omständigheter i ärendet som kunde förlänga förfarandet. Sökanden har gjort gällande att eftersom större delen att dess tillgångar var maskiner specifikt avsedda för tillverkning och behandling av främst drycker, var antalet potentiella köpare begränsat. Vidare var deras geografiska placering en nackdel vad gäller transport och kvalificerad personal. Sökanden anser således att såväl dess fasta egendom som dess produktionsmedel endast hade något värde för en större sprittillverkare i Slovakien och skulle vara mycket svårsålda.

96 Sökanden har hävdat att kommissionen under undersökningen hade försetts med upplysningar från olika källor om genomsnittstiden för ett konkursförfarande i Slovakien. För det första översände sökanden, som bilaga till sitt yttrande av den 24 oktober 2005, till kommissionen en rapport från Världsbanken från år 2004, där det framgick att genomsnittstiden för ett konkursförfarande i Slovakien, enligt ett idealscenario, är fyra år och åtta månader. Det framgår även av en rapport från Världsbanken från år 2002, bilagd ansökan, att konkurs är det sämsta valet för en borgenär och varar mellan tre och sju år och att prioriterade borgenärer får betalt för en ytterst liten andel av sina fordringar, i storleksordningen 5 till 10 procent efter betalning av de administrativa kostnaderna. För det andra har sökanden påpekat att det slovakiska justitieministeriet i en rapport från år 2004, som översändes till kommissionen som bilaga till sökandens yttrande av den 24 oktober 2005, bedömde att en konkurs i Slovakien tog mellan tre och sju år. För det tredje framgår det av H:s rapport att [**hemlig uppgift**]. För det fjärde noterade kommissionen i sina rapporter från år 2002 och år 2003 om de framsteg Slovakien gjort på vägen mot EU-anslutning de svårigheter som förelåg och de förbättringar som krävdes beträffande konkurs- och obeståndsförfaranden.

97 Även om de intäkter från en försäljning av sökandens tillgångar i ett konkursförfarande som anges i det angripna beslutet hade beräknats utifrån den koefficient som tillämpades i E:s rapport, är det enligt sökanden uppenbart att även den mest optimistiska privata borgenär hade valt att få 225 miljoner SKK i december 2004 framför att eventuellt få upp till 239 miljoner SKK (275 miljoner SKK är de troliga sammanlagda intäkterna vid en försäljning av bolagets tillgångar i konkurs, minus åtminstone 36 miljoner SKK i konkurskostnader) efter en tidsperiod som är någonstans mellan ”snabbare än genomsnittet” och sju år. Sökanden har gjort gällande att då skillnaden mellan det belopp som kan uppbäras genom ackordet och det som kan uppbäras i en konkurs är 14 miljoner SKK och diskontot i mars 2004 var 5,1 procent, skulle ett konkursförfarande inte få ta mer än 13,5 månader om en privat borgenär skulle välja konkurs framför ackord. En så kort tidsåtgång är otänkbar i detta fall.

98 För det andra har sökanden åberopat att kommissionen inte tagit hänsyn till kostnaderna för en konkurs i Slovakien och till utomståendes rapporter i detta avseende. Sökanden har gjort gällande att dessa kostnader enligt E:s rapport uppgick till [**hemlig uppgift**] SKK, det vill säga [**hemlig uppgift**] av intäkterna från en försäljning av bolagets tillgångar i ett konkursförfarande, vilka uppskattats till [**hemlig uppgift**] SKK, och att de enligt K:s rapport uppgick till [**hemlig uppgift**] SKK, det vill säga [**hemlig uppgift**] av intäkterna från en sådan konkursutförsäljning, som i den rapporten uppskattades till [**hemlig uppgift**] SKK. Kommissionen har från intäkterna av en konkursutförsäljning, uppskattade till 275 miljoner SKK, dragit av ett belopp på 36 miljoner SKK avseende konkurskostnader, vilket i själva verket motsvarar kostnaden vid en konkursutförsäljning som skulle ge 204 miljoner SKK. Kostnaderna relativt till intäkterna sjunker allteftersom intäkterna stiger. Kommissionen gjorde därför fel när den fann att kostnaderna i K:s rapport var lägre än de i E:s rapport. Sökanden har tillagt att kommissionen, när den grundade sig på kostnaden för ett konkursförfarande i Slovakien såsom detta bedömts i Världsbankens rapport från år 2004, vilken motsvarade 18 procent av intäkterna från konkursutförsäljningen, konstaterade att de förväntade sammanlagda intäkterna, baserat på uppgifterna från den 17 juni 2004,

var lägre än eller lika med intäkterna från ackordet. Kommissionens argument att en konkursförvaltare skulle ha fortsatt produktionen är inte ”övertygande”, då företagets tillstånd att framställa och handha alkohol och spritdrycker hade dragits in och det därmed inte längre kunde tillverka någon sprit.

99 För det tredje har sökanden kritiserat kommissionen för att inte ha tagit hänsyn till det extra arbete och de driftskostnader det medfört att inleda ett konkursförfarande. Bolaget har gjort gällande att det hade behövt fortsätta att betala löner till de anställda och övriga kostnader för verksamheten och dessutom troligen gradvis hade avvecklat personalens anställningar och därmed behövt betala avgångsvederlag.

100 För det fjärde har sökanden kritiserat kommissionen för att inte ha tagit hänsyn till ett tidigare fall på den slovakiska marknaden för spritdrycker, som en förnuftig privat borgenär borde ha beaktat. Bolaget har erinrat om att det i sitt yttrande av den 24 oktober 2005 uppmärksammat kommissionen på konkursen för företaget Liehofruct White Lady Distillery, s.r.o. Levoča (nedan kallat Liehofruct). Sökanden har hävdat att detta företag, precis som sökanden, blivit ägare till en verksamhet för sprittillverkning som tidigare var statlig och att ”skattemyndigheterna även där var största borgenär”. Sökanden har påpekat att Liehofructs konkursförfarande inleddes i juli 1999,

att tillgångarna inte realiserades förrän efter tio försäljningsomgångar med budgivning, där de högsta buden inte var på mer än 30 procent av företagets uppskattade värde, och att förfarandet efter åtta år fortfarande inte var avslutat. Detta visar att det inte var enkelt att finna en köpare till en spritfabrik med föråldrad utrustning i östra Slovakien.

101 Som svar på kommissionens argument att sökanden inte förklarat på vilket sätt Liehofructs konkurs liknade sökandens, har bolaget gjort gällande att det ankom på kommissionen att utreda denna fråga och att kommissionen begått ett uppenbart fel som inte gjort detta. Sökanden har även bestritt kommissionens påstående att tillgångarna skulle ha sålts till marknadspris. Enligt bolaget borde varje förnuftig privat borgenär vänta sig att försäljningspriset för gäldenärens tillgångar vid en konkurs är lägre än det normala marknadspriset.

102 För det femte har sökanden anfört att kommissionen inte tagit hänsyn till det slovakiska justitieministeriets rapport från år 2004, som nämns i punkt 96 ovan, där det framgår att prioriterade borgenärer ytterst sällan får betalt för mer än 5 till 10 procent av sina fordringar på en insolvent gäldenär. Detta pessimistiska påstående är inte förenligt med de slovakiska myndigheternas ytterst positiva bedömning av det aktuella konkursförfarandet. Kommissionen har därför gjort en uppenbart oriktig bedömning när den inte noterat denna motstridighet.

103 Sökanden har i sin replik erinrat om att uppskattningen av de likvida tillgångarna till [**hemlig uppgift**] SKK tog hänsyn till det betalningsuppskov som beviljats Old Herold efter ackordsförslaget avseende skulder som ursprungligen förföll till betalning i juli 2004. Sökanden har inte bestritt att dessa likvida tillgångar existerar men har anfört att Old Herold inom ramen för konkursförfarandet, i egenskap av borgenär, också borde ha fått betalt. En förnuftig privat borgenär hade således inte räknat med en försäljning av icke-standardvaror, lager och kortfristiga fordringar för mer än

63,3 miljoner SKK, detta efter att ha dragit av lönekostnader samt administrativa och juridiska kostnader och delvis betalning till existerande borgenärer, där Old Herold ingick. Slutligen har sökanden gjort gällande att de omkring [**hemlig uppgift**] SKK som bolaget erhöll vid försäljningen av sina lager till Old Herold grundade sig på ett långtidsavtal med sistnämnda företag och på det förtroende som det företaget hade för att ackordet skulle bli framgångsrikt. Old Herold köpte inte dessa lager i en konkurssituation. Det vore därför inte befogat att beakta dessa medel vid bedömningen av den ”potentiella ekonomiska behållningen” av en konkurs.

104 Sökanden har tillagt att kommissionens påstående att en skatteindrivning beträffande de likvida tillgångarna helt enkelt hade kunnat göras genom att ta egendomen i beslag inte är relevant, eftersom dessa tillgångar hur som helst är förbehållna de slovakiska skattemyndigheterna.

105 Kommissionen har, med stöd av intervenienten, bestritt samtliga argument som sökanden anfört till stöd för den fjärde grunden.

— Tribunalens bedömning

106 Såsom framhållits i punkt 49 ovan ska lagenligheten av ett beslut avseende statligt stöd bedömas mot bakgrund av de uppgifter som kommissionen har tillgång till när den antar beslutet.

107 Det är ostridigt att den omtvistade åtgärden, som består av ett efterskänkande av skulder från borgenärernas sida inom ramen för ett ackord som de godtagit, gav sökanden en fördel. Däremot är parterna oense om huruvida sökanden i detta fall, mot bakgrund av kriteriet privat borgenär i en marknadsekonomi, hade getts denna fördel under normala marknadsvillkor och följaktligen huruvida åtgärden i fråga utgör statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG.

108 I den mån kommissionens tillämpning av kriteriet privat borgenär i en marknadsekonomi förutsätter en komplicerad ekonomisk bedömning, i likhet med tillämpningen av kriteriet privat investerare i en marknadsekonomi, ska domstolsprövningen enligt fast rättspraxis endast avse en kontroll av att reglerna för handläggning och för motivering har följts, att de faktiska omständigheter som lagts till grund för det omtvistade valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte har förekommit maktmissbruk (se förstainstansrättens dom av den 21 oktober 2004 i mål T-36/99, Lenzing mot kommissionen, REG 2004, s. II-3597, punkt 150, och där angiven rättspraxis. Denna dom fastställdes genom domstolens dom av den 22 november 2007 i mål C-525/04 P, Spanien mot Lenzing, REG 2007, s. I-9947, punkt 59).

109 Domstolen har fastställt att kommissionen har ett utrymme för skönsmässig bedömning avseende ekonomiska frågor. Detta innebär emellertid inte att gemenskapsdomstolen inte ska pröva kommissionens tolkning av ekonomiska uppgifter (domstolens dom av den 15 februari 2005 i mål C-12/03 P, kommissionen mot Tetra Laval, REG 2005, s. I-987, punkt 39, och domen i det ovan i punkt 108 nämnda målet Spanien mot Lenzing, punkt 56).

110 Det följer av domstolens rättspraxis att gemenskapsdomstolen inte bara ska pröva huruvida de bevis som åberopats är materiellt riktiga, tillförlitliga och samstämmiga, utan även om dessa bevis utgör samtliga relevanta uppgifter som ska beaktas för att bedöma en komplicerad situation och om de styrker de slutsatser som dragits (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 25 januari 1979 i mål 98/78, Racke, REG 1979, s. 69, punkt 5, svensk specialutgåva, volym 4, s. 275, av den 22 oktober 1991 i mål C-16/90, Nölle, REG 1991, s. I-5163, punkt 12, och av den 18 juli 2007 i mål C-326/05 P, Industrias Químicas del Vallés mot kommissionen, REG 2007, s. I-6557, punkt 76). I samband med denna kontroll får gemenskapsdomstolen emellertid inte ersätta den ekonomiska bedömning som gjorts av kommissionen med sin egen bedömning (domstolens beslut av den 25 april 2002 i mål C-323/00 P, DSG Dradenauer Stahlgesellschaft mot kommissionen, REG 2002, s. I-3919, punkt 43).

111 Kontrollen av att vissa garantier avseende förfarandet efterkoms är av grundläggande betydelse när en gemenskapsinstitution har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning. Domstolen har således haft tillfälle att fastställa att dessa garantier bland annat innebär att den behöriga institutionen är skyldig att omsorgsfullt och opartiskt pröva alla omständigheter som är relevanta i det aktuella fallet och att tillräckligt motivera sitt beslut (dom av den 21 november 1991 i mål C-269/90, Technische Universität München, REG 1991, s. I-5469, punkt 14, svensk specialutgåva, volym 11, s. 453, och av den 7 maj 1992 i de förenade målen C-258/90 och C-259/90, Pesquerias De Bermeo och Naviera Laida mot kommissionen, REG 1992, s. I-2901, punkt 26).

112 Kontrollen av det angripna beslutets lagenlighet, såtillvida som kommissionen funnit att kriteriet privat borgenär i en marknadsekonomi inte var uppfyllt, ska således begränsa sig till huruvida kommissionen gjort en uppenbart oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna.

113 Vid denna kontroll av lagenligheten ska tribunalen i detta fall beakta följande fyra parametrar.

114 Den första parametern är att de slovakiska skattemyndigheterna, som vidtagit den omtvistade åtgärden, har ställning som borgenär, vilket i detta fall är ostridigt. Enligt fast rättspraxis ska ett offentligt organ som efterskänker skulder jämföras med en privat fordringsägare, som försöker få betalt för de fordringar som han har hos en gäldenär med finansiella svårigheter. Ställningen som borgenär måste skiljas från ställningen som privat investerare i en marknadsekonomi, som har en strukturell, allmän eller sektoriell strategi och som styrs av långsiktiga lönsamhetsperspektiv med avseende på det investerade kapitalet (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 11 juli 2002 i mål T-152/99, HAMSA mot kommissionen, REG 2002, s. II-3049, punkt 167 och där angiven rättspraxis).

115 Den andra parametern är att den offentliga myndighet som vidtagit den omtvistade åtgärden har ställning som prioriterad borgenär, vilket också är ostridigt. Tribunalen erinrar om att när ett företag vid en kraftig försämring av dess finansiella situation föreslår en överenskommelse, eller en rad överenskommelser, om att justera skulderna till sina borgenärer för att förbättra sin situation och undvika konkurs, måste varje borgenär göra ett val med avseende på å ena sidan det belopp som den erbjuds inom ramen för den föreslagna överenskommelsen, och å andra sidan det belopp som den bedömer att den kan få i en eventuell konkurs. Borgenärens val påverkas av en rad faktorer, såsom om denne har panträtt i fast egendom, har förmånsrätt eller oprioriterade fordringar, dess eventuella säkerheter och deras omfattning, dess bedömning av företagets chans att återhämta sig och vad som skulle komma den till godo om företaget gick i konkurs (domen i det ovan i punkt 114 nämnda målet HAMSA mot kommissionen, punkt 168).

116 Den tredje parametern är kommissionens särskilt försiktiga värdering av intäkterna från försäljningen av sökandens tillgångar i ett konkursförfarande. Tribunalen finner

därvid att intäkterna i en konkurs enligt kommissionens bedömning i tabell 4 i det angripna beslutet, 275 miljoner SKK, är en minimivärdering. Det bokförda värdet av sökandens tillgångar, såsom det anges i den tabellen, grundade sig till stor del på uppgifterna som sökanden lämnat och – vad gäller uppgifterna av den 17 juni 2004 – på resultatet av den inspektion som de slovakiska skattemyndigheterna den 21 juni 2004 genomförde på plats i sökandens lokaler.

117 Sökanden har inte bestritt att de slovakiska skattemyndigheternas uppgifter från inspektionen den 21 juni 2004 är riktiga. Dessutom har kommissionen, såsom framgår i synnerhet av fotnoterna 20 och 23 i det angripna beslutet, varit utomordentligt försiktig i värderingen av tillgångarna, och har också, som framgår av skälen 84 och 87 i beslutet, tillämpat de omräkningsfaktorer som användes i E:s rapport, trots att den egentligen ansåg att dessa var för låga.

118 I tabell 4 i det angripna beslutet bedömde kommissionen att intäkterna från en försäljning av sökandens anläggningstillgångar den 17 juni 2004 i ett konkursförfarande skulle uppgå till 90 miljoner SKK, trots att deras bokförda värde var 200 miljoner SKK. Såsom framgår av skäl 87 i det angripna beslutet anser kommissionen att då det enligt sökanden själv fanns säkerheter på minst 194 miljoner SKK för fordringarna, hade intäkterna från en försäljning av de anläggningstillgångarna varit minst lika stora som värdet av dessa säkrade fordringar. Ändå såg kommissionen till att i tabell 4 i det angripna beslutet tillämpa omräkningsfaktorn från E:s rapport.

119 Slutligen tillämpade kommissionen i tabell 4 i det angripna beslutet en omräkningsfaktor på 20 procent, såsom i E:s rapport, för att beräkna intäkterna från en försäljning av sökandens lager inom ramen för en konkurs, trots att det bokförda värdet av detta lager den 17 juni 2004 hade minskat med 125 miljoner SKK, det vill säga med 60 procent i förhållande till lagret i mars 2004.

120 Av vad som anförts följer att värderingen den 17 juni 2004 av intäkterna från försäljningen av sökandens tillgångar i en konkurs, som presenteras i tabell 4 i det angripna beslutet, i kommissionens ögon utgjorde det absoluta minimum som en privat borgenär hade tagit hänsyn till när denne bedömt fördelarna med ett konkursförfarande i förhållande till utfallet av det ackord som godkändes den 9 juli 2004.

121 Den fjärde parametern är det delvisa efterskänkandet av sökandens skuld. I motsats till ett ackordsförfarande ger ett konkursförfarande ingen möjlighet för gäldenären att få skulder efterskänkta av borgenärerna. Med andra ord kan borgenärerna, efter det att konkursen är avslutad, om intäkterna från försäljningen av gäldenärens tillgångar inte räckt för att betala borgenärernas fordringar fullt ut, alltid kräva gäldenären på resterande belopp.

122 Det är mot denna bakgrund som tribunalen ska pröva sökandens argument till stöd för den fjärde grunden.

123 Vad för det första gäller sökandens argument att ingen hänsyn tagits till hur lång tid ett konkursförfarande tar i Slovakien och till utomståendes rapporter i detta avseende, vill tribunalen först påpeka att kommissionen, i motsats till vad sökanden påstått, inte bara angett, i skäl 54 i det angripna beslutet, att konkursförfarandet enligt Republiken Slovakien i detta fall hade blivit kortare än genomsnittet med tanke på de särskilda omständigheterna, utan också noterat, i skäl 40 i beslutet, att ett konkursförfarande i Slovakien enligt sökanden tar i genomsnitt tre till sju år. Den har preciserat att sökanden grundade sin ståndpunkt på uppgifter, statistik och ett exempel på ett slovakiskt bolag som sades ha befunnit sig i en motsvarande situation som sökanden. Kommissionen kan därför inte klandras för att ha förbisett frågan och sökandens ståndpunkt i detta avseende.

124 Vad gäller den bevisning som kommissionen hade tillgång till, vill tribunalen påpeka att de uppgifter som sökanden lämnat inte i sig uppfyller kraven på tillförlitlighet och samstämmighet. De undersökningar som sökanden lagt fram för kommissionen om hur lång tid konkursförfaranden tar i Slovakien är allmänt hållna och tar inte hänsyn till omständigheterna i det aktuella fallet. Sådana undersökningar är också ungefärliga och stämmer inte fullt ut överens sinsemellan. Sökanden har grundat sig på fyra rapporter, vilka nämns i punkt 96 ovan, där tidsåtgången bedömts till fyra år och åtta månader, mellan tre och sju år respektive mer än sex år.

125 De övriga rapporter som sökanden hänvisat till är kommissionens rapporter från år 2002 och år 2003 om de framsteg Slovakien gjort på vägen mot EU-anslutning. Enligt sökanden har kommissionen i dessa rapporter noterat de svårigheter som förelåg och de förbättringar som krävdes beträffande konkurs- och obeståndsförfaranden i

Slovakien. Det ska påpekas att dessa rapporter från kommissionen rör konkursförfarande i Slovakien allmänt. De särskilda omständigheterna i det aktuella fallet har inte beaktats.

126 Sökanden har vidare underlåtit att nämna resultaten i K:s rapport beträffande hur lång tid ett konkursförfarande för bolaget hade kunnat ta. I den rapporten, som sökanden själv lagt fram i målet, bedömdes tidsåtgången till ”ungefär två år (beroende på omständigheterna och på förvaltarens arbete)”. Förutom att denna bedömning av tidsåtgången för ett sådant konkursförfarande är klart mer optimistisk än de andra bedömningar som sökanden redovisat, avsåg den specifikt sökandens fall.

127 Såsom kommissionen har anfört kan ett konkursförfarande genomföras snabbare än genomsnittet när, som i detta fall, antalet borgenärer är litet och det finns realiserbara tillgångar. Så är i högsta grad fallet här, då det är ostridigt att de slovakiska skattemyndigheternas fordringar utgjorde cirka 99 procent av sökandens skulder och var prioriterade. Av detta följer att skattemyndigheterna hade haft ett avgörande inflytande över tidsåtgången för en konkurs. Sökanden har hävdat att det hade varit svårt att finna en köpare för större delen av bolagets egendom, på grund av dess egenskaper och geografiska placering och på grund av att den var föråldrad, och att detta hade bromsat takten i ett konkursförfarande. Som kommissionen påpekat i skäl 88 i det angripna beslutet finns det flera omständigheter, särskilt det faktum att delar av sökandens tillverkningsutrustning fann en användare efter det att tillståndet att framställa och handha alkohol och spritdrycker hade dragits in, som visar att sökandens påstående i vissa avseende är ogrundat.

128 Vad slutligen gäller frågan huruvida även den mest optimistiska privata borgenär hade valt att få 225 miljoner SKK i december 2004 framför att eventuellt få upp till 239 miljoner SKK efter en tidsperiod som är någonstans mellan ”snabbare än genomsnittet” och sju år, såsom nämnts ovan i punkterna 166–120, erinrar tribunalen om att intäkterna från försäljningen av sökandens tillgångar i ett konkursförfarande enligt kommissionens bedömning, 275 miljoner SKK, var en minimivärdering. Sökandens beräkning av hur lång tid ett konkursförfarande kunde väntas ta, i förhållande till de intäkter en privat borgenär hade kunnat räkna med att få från försäljningen av sökandens tillgångar i konkursen och med hänsyn tagen till borgenärsintressena, är därför irrelevant mot bakgrund av omständigheterna i det aktuella fallet och i synnerhet den försiktighet som kommissionen visat prov på i sin uppskattning av nämnda intäkter.

129 Det följer av vad som anförts ovan att kommissionen inte gjort någon uppenbart oriktig bedömning av längden på konkursförfarandet.

130 Sökanden har gjort gällande att kommissionen inte beaktat kostnaderna för ett konkursförfarande i Slovakien och utomståendes rapporter i detta avseende. Enligt E:s rapport motsvarade kostnaderna 22 procent av intäkterna från en försäljning av bolagets tillgångar, vilka beräknats till 204 miljoner SKK, i ett sådant förfarande. Enligt K:s rapport motsvarade dessa kostnader 28 procent av intäkterna från en försäljning av dess tillgångar, beräknade till 78 miljoner SKK, vid ett sådant förfarande.

131 Tribunalen finner att uppgiften om 28 procent som sökanden åberopat är uppenbart felaktig. Det framgår nämligen av K:s rapport att intäkterna från en försäljning av sökandens tillgångar vid ett konkursförfarande enligt variant III beräknades till 100 miljoner SKK. För att beräkna summan gjorde revisorn avdrag för de 22 miljoner SKK som motsvarade kostnaderna för konkursförfarandet. Kostnaderna utgjorde således

22 procent, och inte, som sökanden påstått, 28 procent av intäkterna vid en försäljning i ett sådant förfarande.

132 Vidare har sökanden kritiserat kommissionen för att ha dragit av ett belopp om 36 miljoner SKK från intäkterna, som beräknades till 275 miljoner SKK, från en försäljning av sökandens tillgångar vid ett konkursförfarande. Avdraget avsåg kostnader för konkursförfarandet. Enligt sökanden motsvarade beloppet om 36 miljoner SKK en kostnad som hängde samman med en intäkt från försäljning av bolagets tillgångar inom ramen för ett sådant förfarande, som beräknades till 204 miljoner SKK.

133 Tribunalen hänvisar härvid till skäl 89 i det angripna beslutet, vari kommissionen angav följande:

”Tillförlitligheten hos [E:s rapport] beror också på beräkningen av olika avgifter vid ett konkursförfarande. Dessa drogs från de totala intäkterna från en försäljning av tillgångarna. Medan [bolaget E] drog av avgifter på 45 miljoner SKK, angav [sökanden] 36 miljoner SKK i sina underlag och revisor [K] räknade med högst 22 miljoner SKK. Noggrannheten i [bolaget E]:s beräkningar kan betvivlas med sådana differenser, både när det gäller avgifterna och de möjliga intäkterna från ett konkursförfarande. Det bör dock påpekas att per den 17 juni 2004 skulle i [sökandens] fall intäkterna från en konkurs bli större än vid det föreslagna ackordsförfarandet, även vid avgifter på 36 miljoner SKK.”

134 Sökanden har förvisso med fog kritiserat kommissionen för att ha jämfört de två relativa kostnaderna för ett konkursförfarande såsom dessa beräknats i E:s respektive K:s rapport utan att beakta att de beräknats i förhållande till två absoluta värden – nämligen intäkterna från en försäljning av sökandens tillgångar i ett konkursförfarande, som beräknats i nämnda rapporter – som inte var jämförbara. Sökanden har följaktligen även haft fog för att bestrida de skäl som fick kommissionen att tillbakavisa rapporternas uppgifter i detta avseende. Det följer av punkterna 130 och 131 ovan att i rapporterna uppgick kostnaden för ett konkursförfarande till 22 procent av det uppskattade värdet av en försäljning av sökandens tillgångar inom ramen för det konkursförfarande som behandlas i nämnda rapporter.

135 Tribunalen finner vidare att det saknas stöd för kommissionens argument att sökanden, under granskningsförfarandet, endast preciserat att för en intäkt om 203,6 miljoner SKK skulle konkursförvaltarens kostnader ha uppgått till 1,9 procent och inte angett hur mycket övriga kostnader troligen skulle uppgå till. Det framgår uttryckligen av punkt 50 i sökandens yttrande av den 24 oktober 2005 att bolaget påpekat att konkurskostnaderna, vilka beräknats till ungefär 18 procent, skulle uppgå till 32 miljoner SKK. Till denna kostnad ska konkursförvaltarens omkostnader läggas, vilka beräknats till 3,8 miljoner SKK (det vill säga 1,9 procent av intäkterna från en försäljning av sökandens tillgångar inom ramen för ett konkursförfarande, vilka beräknats till 203,6 miljoner SKK).

136 I skäl 89 i det angripna beslutet beaktade kommissionen emellertid inte enbart det förhållandet att sökanden angett ett belopp om 36 miljoner SKK som kostnad för ett konkursförfarande, utan gjorde även gällande att även om avdrag görs för dessa kostnader från intäkterna från en försäljning av sökandens tillgångar inom ramen för ett sådant förfarande är det belopp som de slovakiska myndigheterna skulle erhållit högre än det belopp som föreslagits inom ramen för ackordet. Det följer av punkt 50 i sökandens yttrande av den 24 oktober 2005 att beräkningen av

kostnaderna för konkursförfarandet till 36 miljoner SKK var följden av att konkursförvaltarens kostnader lagts ihop med konkurskostnaderna (3,8 miljoner SKK + 32 miljoner SKK = 35,8 miljoner SKK). Det kan heller inte bestridas att denna beräkning av kostnaderna för ett konkursförfarande grundades på intäkterna från en försäljning av sökandens tillgångar inom ramen för nämnda förfarande, vilka beräknats till 204 miljoner SKK.

137 Såsom sökanden själv medgett i sina skriftliga inlagor minskar den relativa andel som kostnaderna för ett konkursförfarande utgör av intäkterna från en försäljning av gäldenärens tillgångar allteftersom intäkterna ökar. Genom att fastställa 36 miljoner SKK som det belopp som ska dras av från intäkterna från en försäljning av sökandens tillgångar i ett konkursförfarande, vilka beräknats till 275 miljoner SKK, har kommissionen fastställt att andelen kostnader i konkursförfarandet också uppgår till 13 procent av nämnda intäkter (275 miljoner SKK minus 36 miljoner SKK = 239 miljoner SKK). Om kommissionen hade dragit av ett belopp motsvarande 18 procent av samma intäkter, det vill säga den andel som sökanden anser lämplig mot bakgrund av Världsbankens rapport från år 2004, borde den ha konstaterat att intäkterna från försäljningen av sökandens tillgångar inom ramen för ett konkursförfarande, med avdrag för härmed sammanhängande kostnader, skulle ha uppgått till 225,5 miljoner SKK. Även om detta belopp i stort sett är detsamma som det belopp som borgenärerna ersattes med i ackordsförfarandet finner tribunalen att det, i enlighet med vad som påpekats i punkterna 116–120 ovan, ska beaktas att kommissionen visat enorm försiktighet då den beräknade intäkterna från en försäljning av sökandens tillgångar inom ramen för ett konkursförfarande. Tribunalen anser därför att det belopp som de slovakiska myndigheterna i förevarande fall kunde ha fått från försäljningen av sökandens tillgångar vid ett konkursförfarande, med avdrag för dithörande kostnader, med nödvändighet var högre än det belopp de fick vid ett ackord. Det följer av argumenten ovan att kommissionen inte gjorde någon uppenbart felaktig bedömning då den ansåg att intäkterna från försäljningen av sökandens tillgångar vid ett konkursförfarande, med avdrag för härmed sammanhängande kostnader, skulle ha varit

mer fördelaktiga än det belopp som de slovakiska myndigheterna skulle erhålla vid ett ackord.

138 Vidare saknas för det tredje stöd för sökandens argument att det inte beaktats att bolaget skulle behöva lägga ned extra arbete och förorsakas administrativa kostnader om ett konkursförfarande inleddes. Sökanden har inte åberopat någon bevisning till stöd för sina påståenden. Sökanden har inte heller bestritt att bolaget förvisso fått sitt tillstånd att framställa och handha alkohol och spritdrycker indraget den 6 mars 2004 men att bolaget fortsatt sina andra produktions- och distributionsverksamheter, vilket kommissionen har gjort gällande. Nämnda verksamheter har ofrånkomligen gett upphov till en omsättning som skulle kunna täcka en del av kostnaderna för personal och administration.

139 Vad för det fjärde gäller sökandens argument att ett tidigare, liknande fall på den slovakiska spritdrycksmarknaden inte beaktats, nämligen Liehofructs konkurs, konstaterar tribunalen att till skillnad från vad sökanden har påstått har kommissionen alls inte bortsett från detta fall i det angripna beslutet.

140 I fotnot 11 i skäl 40 i det angripna beslutet har kommissionen, beträffande de argument sökanden anfört om längden på ett konkursförfarande i Slovakien och intäkterna från en försäljning av bolagets tillgångar vid en konkurs i Slovakien, angett att ”[sökanden] exemplifierar med ett företag med liknande tillgångar som är verksamt inom samma sektor …”. Det framgår av sökandens yttrande av den 24 oktober 2005 att

det enda tidigare fall i Slovakien som bolaget åberopat avser Liehofruct. Tribunalen anser följaktligen att det exempel som kommissionen tar upp i det angripna beslutet avser Liehofructs konkurs.

141 Det framgår även av punkt 43 i sökandens yttrande av den 24 oktober 2005 att bolaget, vid dåvarande skede i granskningsförfarandet, inte gett kommissionen några uppgifter med stöd av vilka det skulle ha varit möjligt att slå fast att Liehofructs situation var analog med sökandens, vilket bolaget hävdat.

142 Det saknas även stöd för sökandens påstående att det ankom på kommissionen att undersöka just denna fråga och att det utgör ett uppenbart fel att kommissionen inte gjort detta. Det följer nämligen av rättspraxis att kommissionen inte har någon skyldighet att ex officio föreställa sig vilka omständigheter som skulle ha kunnat åberopas (se domen i det ovan i punkt 48 nämnda målet Fleuren Compost mot kommissionen, punkt 49, och rättspraxis som citerats för ett liknande resonemang).

143 Till skillnad från vad sökanden har åberopat framgår det slutligen inte av kommissionens skriftliga yttranden att denna påstår att en försäljning av sökandens tillgångar inom ramen för ett konkursförfarande skulle ha inbringat ett belopp som motsvarar deras marknadspris. Det framgår nämligen av punkt 123 i kommissionens svaromål att kommissionen endast påstått att de slovakiska skattemyndigheterna i dess egenskap av prioriterad borgenär hade kunnat få nära 100 procent av intäkterna från en försäljning av sökandens tillgångar i ett konkursförfarande, såsom intäkterna beräknats enligt marknadsvärdet efter tillämpning av omräkningsfaktorn i tabellen före punkt 123 i svaromålet. Det framgår av det angripna beslutet, i synnerhet tabell 4, att kommissionen inte bestritt att en omräkningsfaktor skulle tillämpas på bokföringsvärdet på sökandens tillgångar för att beräkna deras marknadsvärde.

144 Sökanden har anfört att en rapport från det slovakiska justitieministeriet från år 2004 inte har beaktats. Enligt denna rapport erhåller prioriterade fordringsägare i ett konkursförfarande sällan betalning med mer än 5–10 procent av sina fordringar på en insolvent gäldenär. Tribunalen finner, i likhet med vad kommissionen har anfört, för det femte, att rapporten hade en allmän karaktär och inte var avsedd som en bedömning av sökandens specifika situation och av de särskilda egenskaper som kan tillskrivas dess största fordringsägare, nämligen de slovakiska skattemyndigheterna. De uppgifter som Republiken Slovakien har lämnat till kommissionen under granskningsförfarandet av den aktuella åtgärden avsåg med nödvändighet sökandens specifika situation och beaktade bolagets största fordringsägares särskilda egenskaper. Kommissionen kan således inte lastas för att ha gjort ett uppenbart fel då den inte beaktade det slovakiska justitieministeriets rapport från år 2004.

145 Sökanden har för det sjätte påstått att beräkningen den 17 juni 2004 av bolagets kassatillgångar, vilken sökanden för övrigt inte har bestritt, till [**hemlig uppgift**] SKK beaktade att Old Herold hade godtagit att skjuta upp betalningsfristen till följd av förslaget om en ackordsuppgörelse. Tribunalen finner härvid i likhet med kommissionen att påståendet inte stöds av några uppgifter i handlingarna i målet som föranleder slutsatsen att kommissionen borde ha beaktat den andel likvida medel som följer av ett sådant uppskjutande.

146 Det framgår för det första inte av handlingarna i målet att sökanden, under förfarandets gång, såg till att informera kommissionen om just denna omständighet. Vidare delar tribunalen kommissionens uppfattning att sökanden ger en oklar och motsägelsefull förklaring i sina skriftliga inlagor till beräkningen av de likvida medel som följer av att Old Herold beviljat bolaget en uppskjuten betalningsfrist.

147 Tribunalen noterar härvid, i likhet med kommissionen, att sökanden i sin ansökan har anfört att Old Herolds fordran uppgick till [**hemlig uppgift**] SKK den 31 juli 2004 och att skulden fortsatte att öka för att, när ackordet genomfördes i december 2004, uppgå till [**hemlig uppgift**] SKK. Sökanden kan därför inte, utan att motsäga sig själv, i nuläget hävda att samtliga eller en stor del av de likvida medel bolaget förfogade över den 17 juni 2004 inte kunde tas i beaktande eftersom de fanns tillgängliga till följd av att Old Herold beviljat sökanden uppskjuten betalningsfrist. Det förhållandet att sökanden, såsom framgår av punkt 105 ovan, till stöd för den femte grunden har hävdat att dessa likvida medel var reserverade för de slovakiska skattemyndigheterna gör att de argument bolaget åberopat i detta avseende blir än mer oklara och motsägelsefulla. Mot bakgrund av vad som anförts ovan finner tribunalen att sökanden uppenbarligen inte kan förklara varför de likvida medel bolaget förfogade över den 17 juni 2004 inte kunde beaktas inom ramen för ett eventuellt konkursförfarande.

148 Det framgår av de uppgifter som finns upptagna i tabell 4 i det angripna beslutet – vilken, såsom följer av skälen 80 och 82 i det angripna beslutet, upprättats på grundval av bland annat omräkningsfaktorn och uppgifterna i E:s rapport avseende situationen per den 31 mars 2004 – att mellan den 31 mars och den 17 juni 2004 minskade värdet på sökandens lager med 125 miljoner SKK, det vill säga med lite drygt 40 procent. Villkoren för att sälja sökandens lagertillgångar mellan dessa två datum var således mycket mera fördelaktiga än de som angavs i E:s rapport, där en omräkningsfaktor på 20 procent användes. Vidare ökade bokföringsvärdet på sökandens likvida medel mellan den 31 mars och den 17 juni 2004 med 111 miljoner SKK. Under sådana omständigheter och i avsaknad av information från sökanden på denna punkt kan kommissionen inte lastas för att ha ansett att ökningen av de likvida medlen berodde på att lagret hade sålts under samma period. Sökanden har inte bestritt att intäkterna från försäljningen av bolagets lager till Old Herold uppgick till [**hemlig uppgift**] SKK.

Bolaget har dock påstått att försäljningen vilade på ett långsiktigt avtal med Old Herold och på att detta företag kände tillit till att ackordsuppgörelsen skulle lyckas. Ett sådant påstående kan inte beaktas då det inte stöds av några omständigheter som åberopats under granskningsförfarandet avseende den aktuella åtgärden.

149 Det följer av samtliga överväganden ovan att inget av de argument som sökanden åberopat till stöd för den fjärde grunden kan vinna framgång. Sökanden har därför inte styrkt att kommissionen begått ett uppenbart fel när den fann att konkurs var mer fördelaktigt än ackord.

150 Prövningen av det angripna beslutet, vad gäller frågan huruvida en konkurs var mer förmånlig än ett ackord, gör det inte möjligt att ifrågasätta att kommissionens bevisning var korrekt, tillförlitlig och sammanhängande. Tvärtom utgör nämnda bevisning en samling relevanta uppgifter som kommissionen med fog kunde använda sig av för att styrka sin slutsats att kriteriet privat borgenär i en marknadsekonomi inte var uppfyllt i förevarande fall.

151 Det följer av samtliga ovanstående överväganden att talan inte kan vinna bifall på de argument som anförts inom ramen för den fjärde grunden, i den mån de syftar till att visa att kommissionen felaktigt ansåg att konkurs var mer fördelaktigt än ackord.

Prövning av de argument som utvecklats inom ramen för den sjätte grunden och som avser konkursförfarandet

— Parternas argument

152 Sökanden anser att kommissionen inte visat att Republiken Slovakien inte handlat som en privat borgenär, utan endast grundat sig på att någon bevisning inte anförts till stöd för sökandens inställning och härigenom felaktigt överfört bevisbördan på sökanden. Kommissionen har vidare inte heller beaktat ”de rättsregler som [domstolen] fastställt för tillämpning av kriteriet privat borgenär”.

153 För att bedöma om efterskänkande av en skuld innebär en konkurrensfördel för gäldenären borde kommissionen, vilket framgår av punkt 170 i den ovan i punkt 114 nämnda domen i målet HAMSA mot kommissionen, ha fastställt om ett sådant efterskänkande är klart fördelaktigare än det som skulle erhållits av en privat borgenär som agerar försiktigt och pessimistiskt. Det åligger kommissionen att åberopa ”objektiva ekonomiska bevis” som tribunalen kan pröva till stöd för kommissionens slutsats att kriteriet privat borgenär i en marknadsekonomi inte är uppfyllt i förevarande fall och att efterskänkandet av en skuld därför utgör statligt stöd. Det ankommer varken på den berörda medlemsstaten eller på den som fått en skuld efterskänkt att bevisa att det inte rör sig om statligt stöd.

154 I förevarande fall drog kommissionen inte bara felaktiga slutsatser av de rapporter som upprättats av oberoende utomstående och som sökanden informerat om, utan åsidosatte även sin skyldighet att anföra bevisning för sin inställning att en konkurs

var mer fördelaktigt än ett ackord. Under alla omständigheter har kommissionen inte visat att ett ackord innebar att skulder skulle komma att efterskänkas i klart större utsträckning än vad som hade varit fallet med en privat borgenär som agerar försiktigt och pessimistiskt. Kommissionen nöjde sig med slutsatsen att en försäljning av sökandens tillgångar i ett konkursförfarande, mot bakgrund av anförd bevisning, högst troligen skulle ha medfört en större ”utdelning” för borgenärerna än vad som skulle ha utgått vid en ackordsuppgörelse. Inte heller beaktade kommissionen vad som kan utläsas av kommissionens beslut 2003/283/EG av den 27 november 2002 om de åtgärder som Spanien har genomfört till förmån för Refractarios Especiales SA (EUT L 108, 2003, s. 21) (nedan kallat Refractarios Especiales-beslutet), nämligen att en privat borgenär agerar försiktigt och pessimistiskt. En sådan borgenär fäster således stor vikt vid den ”negativa bild” konkursförfaranden har i Slovakien.

155 Sökanden har även gjort gällande att kommissionen i sina skriftliga inlagor felaktigt kritiserat sökanden vid flera tillfällen för att inte ha inkommit med bevisning under utredningens gång. Detta argument påvisar dels de luckor som kan tillskrivas kommissionen, dels att kommissionen inte har förstått vilka skyldigheter som åvilar den enligt EG-fördraget.

156 Kommissionen, med stöd av intervenienten, anser att talan inte kan vinna bifall på något av de argument som åberopats till stöd för den sjätte grunden i den mån de avser konkursförfarandet.

— Tribunalens bedömning

157 De argument som anförts inom ramen för den sjätte grunden, i den mån de syftar till att visa att kommissionen felaktigt ansett att en konkurs var mer fördelaktig än ett ackord, kan sammanfattas enligt följande. För det första kritiserar sökanden kommissionen för att endast ha grundat sig på att sökanden inte anfört bevisning för sin inställning att Republiken Slovakien inte agerat som en privat borgenär. För det andra anser sökanden att kommissionen inte har tillämpat kriteriet privat borgenär i en marknadsekonomi på ett korrekt sätt.

158 Vad inledningsvis gäller sökandens argument att kommissionen endast grundat sig på att sökanden inte anfört bevisning för sin inställning att Republiken Slovakien inte agerat som en privat borgenär finner tribunalen för det första, vilket påpekats i punkt 142 ovan, att kommissionen vid sin granskning av stödåtgärder inte har någon skyldighet att ex officio föreställa sig vilka omständigheter som skulle ha kunnat åberopas.

159 För det andra framgår det av handlingarna i målet att sökanden vid ett flertal tillfällen under det administrativa förfarande som föreskrivs i artikel 88 EG getts tillfälle, såväl genom skriftväxling som vid mötet den 28 mars 2006, att delge kommissionen all information bolaget hade tillgång till för att vägleda kommissionen i dess framtida handlande.

160 För det tredje framgår det av det angripna beslutet, i synnerhet av skälen 78–92, att kommissionen har beaktat de upplysningar den tillställts av sökanden under det administrativa förfarande som föreskrivs i artikel 88 EG för att slå fast att intäkterna från en försäljning av sökandens tillgångar i en konkurs skulle ha varit lägre än intäkterna från en ackordsuppgörelse.

161 Vad för det fjärde gäller sökandens påstående att kommissionen inte bara dragit felaktiga slutsatser av de rapporter som upprättats av oberoende utomstående som kommissionen fått ta del av utan även åsidosatt sin skyldighet att anföra bevisning till stöd för sin åsikt att en konkurs vore fördelaktigare än ett ackord, så framgår det av punkterna 123–151 ovan att det saknas stöd för påståendet.

162 Tribunalen påpekar för det femte att i punkt 38 i beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet angav kommissionen att värdet på de tillgångar som motsvarar de slovakiska myndigheternas förmånsrätt uppgick till 397,5 miljoner SKK. Kommissionen angav således i det angripna beslutet inte bara att värdet på de tillgångar som lämnats som säkerhet enligt sökanden uppgick till 194 miljoner SKK (se skäl 87 i det angripna beslutet) utan beaktade även detta belopp för att göra en avvägning mellan intäkterna från försäljningen av sökandens tillgångar i ett konkursförfarande och det belopp som skulle erhållas vid en ackordsuppgörelse.

163 Härav följer att det saknas stöd för sökandens argument att kommissionen endast grundat sig på den omständigheten att bolaget inte anfört någon bevisning till stöd för sin inställning för att anse att Republiken Slovakien inte agerat som en privat borgenär.

164 Vad för det andra gäller sökandens argument att kommissionen inte har tillämpat kriteriet med en privat borgenär i en marknadsekonomi på ett korrekt sätt finner tribunalen att sökanden, med hänvisning till den ovan i punkt 114 nämnda domen i målet HAMSA mot kommissionen, felaktigt påstått att för att bedöma om ett efterskänkande av skulden innebär en konkurrensfördel för gäldenären borde kommissionen ha fastställt om ett sådant efterskänkande vore klart fördelaktigare än det som skulle erhållas av en privat borgenär som agerar försiktigt och pessimistiskt.

165 Ett offentligt organ som efterskänker skulder ska, såsom påpekats i punkt 114 ovan, jämföras med en privat borgenär som försöker få betalt för de fordringar som han har hos en gäldenär med ekonomiska svårigheter. Sökanden kan härvid inte hänvisa till Refractarios Especiales-beslutet för att styrka sitt påstående att en privat borgenär agerar försiktigt och pessimistiskt. I det beslutet ansåg kommissionen nämligen endast att det skulle göras ”[e]n försiktig och pessimistisk granskning av dessa faktorer, med hänsyn tagen till principen om en privat fordringsägare” (se skäl 62 i Refractarios Especiales-beslutet). Kommissionen karakteriserade således inte alls en privat borgenär som försiktig och pessimistisk i nämnda beslut utan identifierade två olika granskningsparametrar, som är specifika för det aktuella fallet, nämligen å ena sidan en försiktig och pessimistisk granskning, och å andra sidan att granskningen ska ske med hjälp av kriteriet om en privat borgenär i en marknadsekonomi. Sökandens påstående att en privat borgenär agerar försiktigt och pessimistiskt saknar följaktligen stöd.

166 Vad sedan beträffar frågan om kommissionen borde ha visat att det efterskänkande av skulder som sökanden erhållit då ackordet genomfördes var klart fördelaktigare än vad en privat borgenär skulle ha medgett, erinrar tribunalen med hänvisning till vad som sagts i punkterna 116–120 ovan att intäkterna från en försäljning av sökandens tillgångar i en konkurs, vilka av kommissionen beräknats till 275 miljoner SKK, utgjorde en minimiuppskattning. Likaså ska det, såsom påpekats i punkt 121 ovan, beaktas att om intäkterna från en försäljning av gäldenärens tillgångar, efter ett konkursförfarande, inte varit tillräckliga för att täcka samtliga borgenärers fordringar kan

dessa alltid på nytt kräva att gäldenären betalar kvarvarande skuldbelopp. Det belopp på 275 miljoner SKK som kommissionen fastställt som intäkter från en försäljning av sökandens tillgångar i ett konkursförfarande kan inte betraktas som en referensnivå för att beräkna om beloppet är högre än det som skulle erhållas med verkställighet av det ackord som godkändes den 9 juli 2004. Med hänsyn till de säkerheter som ställts till Republiken Slovakien och att de villkor under vilka sökandens lager således i mars och juni 2004 var klart fördelaktigare än de som angavs i E:s rapport samt de likvida medel sökanden förfogade över den 17 juni 2004, vilket erinrats om i punkt 148 ovan, finner tribunalen det rimligt att intäkterna från försäljningen av sökandens tillgångar i ett konkursförfarande skulle ha varit mycket högre än det belopp som erhålls vid ett ackord. Tribunalen delar följaktligen kommissionens åsikt att villkoret med en privat borgenär i en marknadsekonomi inte var uppfyllt i förevarande fall.

167 För det andra saknas det grund för sökandens kritik mot kommissionen att denna inte anfört någon ”objektiv ekonomisk bevisning” till stöd för sina slutsatser om kriteriet med en privat borgenär i en marknadsekonomi. Såsom erinrats om i punkt 108 ovan innebär kommissionens tillämpning av nämnda kriterium komplicerade ekonomiska bedömningar. Kommissionen åtnjuter härvid, vilket påpekats i punkterna 109 och 110 ovan, ett utrymme för skönsmässig bedömning. Även om gemenskapsdomstolarna kan pröva kommissionens tolkning av ekonomiska data ankommer det inte på dessa domstolar att vid sin prövning ersätta kommissionens ekonomiska bedömning med sin egen. Det kan således inte krävas att kommissionen ska anföra ”objektiv ekonomisk bevisning” till stöd för sina slutsatser vid tillämpningen av kriteriet privat borgenär i en marknadsekonomi.

168 Sökandens argument att kommissionen inte tillämpat kriteriet med en privat borgenär i en marknadsekonomi på ett korrekt sätt kan därför inte vinna framgång.

Följaktligen kan talan inte bifallas såvitt avser något av de argument som åberopats inom ramen för den sjätte grunden, i den mån de syftar till att visa att kommissionen felaktigt ansett att en konkurs var fördelaktigare än ackord.

Prövning av de argument som utvecklats inom ramen för den sjunde grunden och avser konkursförfarandet

— Parternas argument

169 Sökanden har i sak klandrat kommissionen för att inte ha gjort en ordentlig utredning och en bedömning av de rapporter sökanden tillställt den.

170 Sökanden har gjort gällande att då kommissionen kom fram till att de rapporter sökanden tillställt den, och i synnerhet E:s rapport, inte var tillförlitliga på grund av vissa ”specifika inkonsekvenser” borde kommissionen ha bett om en förklaring av de lämnade uppgifterna och inhämtat ett sakkunnigutlåtande om rapporten eller ackordsförfarandet i sin helhet, vilket sökanden uttryckligen föreslagit. Det förhållandet att kommissionen inte bett om några förklaringar berövar det angripna beslutet ”all form av trovärdighet” och utgör ett allvarligt åsidosättande av kommissionens skyldighet att göra ordentliga och opartiska utredningar och att pröva tillgänglig bevisning.

171 Inte något av kommissionens påståenden för att visa att E:s rapport inte var tillförlitlig har stöd i sak. Bolaget E kan inte lastas för att ha använt uppgifter från den 31 mars 2004, eftersom endast dessa uppgifter var tillgängliga när rapporten färdigställdes i maj 2004.

172 Kommissionen har felaktigt klandrat bolaget E för att i sin rapport ha använt en för låg omräkningsfaktor för lagret, nämligen 20 procent. Sökanden har hävdat att en konkursförvaltare inte kan sälja ett lager bestående av slutprodukter till avtalsenligt pris och påpekat att lagret med ännu inte färdigställda produkter och råvaror inte var möjligt att sälja. Vidare har sökanden anfört att bolaget E ansett att avkastningen från en försäljning av lagret understeg 20 procent.

173 Vad gäller de kortfristiga fordringarna har sökanden påpekat att E i sin rapport ansett att ”utdelningen” på dessa översteg 20 procent. Vidare har sökanden anfört att en stor del av de fordringar som det hänvisas till i rapporten inte skulle komma att betalas och därför borde skrivas av. Ett belopp om 10 miljoner SKK borde dessutom dras av från det ”sammanlagda nominella värdet” av de kortfristiga fordringarna, eftersom de motsvarade en uppskjuten skattefordran. Slutligen har sökanden hävdat att den dubbla justering som tillämpats i skäl 86 i det angripna beslutet ”inte är förankrad i verkligheten”.

174 På samma sätt gjorde kommissionen fel då den, beträffande omräkningsfaktorn för de tillgångar som inte kunde realiseras och värdet på tillgångar som lämnats som säkerhet, med stöd av värdet på sistnämnda tillgångar, påstod att i ett konkursförfarande är värdet på tillgångarna högre än det värde som följer av tillämpningen i E:s rapport av en omräkningsfaktor på 45 procent. Nämnda faktor visar att intresset för den aktuella utrustningen är minimalt, att utrustningen är i dåligt skick eller föråldrad eller

att värdet är avskrivet. Kommissionen kan inte jämställa värdet på tillgångar som getts som säkerhet med de belopp som de slovakiska skattemyndigheterna hoppades få tillbaka efter försäljningen av nämnda tillgångar i en konkurs. Varje förnuftig privat borgenär skulle ha varit medveten om att bokföringsvärdet på icke likvida tillgångar är högre än det verkliga marknadsvärdet, i synnerhet vid tvångsförsäljning. I beslut om statligt stöd har kommissionen för övrigt medgett att det föreligger en grundläggande skillnad mellan det försäljningspris som en konkursförvaltare erhåller när han realiserar tillgångar och marknadspriset. I Refractarios Especiales-beslutet har kommissionen till och med hävdat att utsikterna om ett mycket lågt verkligt värde vid en konkurs bekräftades av att även de övriga borgenärerna gått med på att efterskänka stora skulder.

175 Vad slutligen gäller kommissionens beslut att tillbakavisa såväl K:s som H:s rapport som bevisning för eller emot sökandens påstående att kriteriet privat borgenär i en marknadsekonomi var uppfyllt, har sökanden beträffande den förstnämnda rapporten gjort gällande att kommissionen inte begärt att rapporten skulle tillställas den och har inte heller försökt förklara på vilket sätt den kan påstås motsäga innehållet i E:s rapport. Genom att tillbakavisa H:s rapport underlät kommissionen att beakta att det kan ta extremt lång tid att erhålla betalning för en fordran i ett konkursförfarande och [**hemlig uppgift**], såsom påpekas i nämnda rapport, [**hemlig uppgift**]. Kommissionen har inte anfört någon bevisning som motsäger uppgifterna i H:s rapport.

176 Kommissionen, med stöd av intervenienten, har bestritt samtliga sökandens argument till stöd för den sjunde grunden, i den mån de syftar till att visa att kommissionen felaktigt ansåg att konkurs var fördelaktigare än ackord.

— Tribunalens bedömning

177 Tribunalen finner inledningsvis att det saknas stöd för sökandens argument att kommissionen, sedan den kommit fram till att de rapporter som sökanden tillställt den inte var tillförlitliga på grund av vissa ”specifika inkonsekvenser”, borde ha bett om en förklaring av de lämnade uppgifterna och inhämtat ett sakkunnigutlåtande om rapporten eller om ackordet i sin helhet, vilket sökanden uttryckligen föreslagit.

178 I förfarandet för kontroll av statligt stöd har andra berörda än den berörda medlemsstaten enligt rättspraxis endast till uppgift att delge kommissionen alla uppgifter som syftar till att vägleda kommissionen i dess framtida handlande (domstolens dom av den 12 juli 1973 i mål 70/72, kommissionen mot Tyskland, REG 1973, s. 813, svensk specialutgåva, volym 2, s. 117, punkt 19). De kan följaktligen inte själva göra anspråk på ett sådant kontradiktoriskt förfarande med kommissionen som det som har inletts till förmån för nämnda medlemsstat (domstolens dom av den 2 april 1998 i mål C-367/95 P, kommissionen mot Sytraval och Brink’s France, REG 1998, s. I-1719, punkt 59, och domen i de ovan i punkt 49 nämnda förenade målen Falck och Acciaierie di Bolzano mot kommissionen, punkt 82).

179 Inte i någon bestämmelse avseende förfarandet för kontroll av statligt stöd ges stödmottagaren en särskild roll bland dem som är berörda. Tribunalen påpekar i detta avseende att förfarandet för kontroll av statligt stöd inte är ett förfarande som har inletts ”mot” stödmottagaren eller stödmottagarna och som innebär att denna eller dessa kan göra anspråk på sådana rättigheter som i sig är så vidsträckta som rätten till försvar (domen i de ovan i punkt 49 nämnda förenade målen Falck och Acciaierie di Bolzano mot kommissionen, punkt 83).

180 Det angripna beslutets lagenlighet ska, såsom påpekats i punkterna 49 och 50 ovan, bedömas utifrån de uppgifter som kommissionen förfogade över då den fattade sitt beslut. Det ankommer på den berörda medlemsstaten och, i förekommande fall, på

stödmottagaren att inkomma med uppgifter som visar att stödet är förenligt med den gemensamma marknaden och att eventuellt lyfta fram särskilda omständigheter avseende återbetalning av redan utbetalt stöd för det fall kommissionen skulle kräva detta.

181 Det saknas därför stöd för sökandens påstående att det faktum att kommissionen inte begärt att få några förklaringar utgör ett allvarligt åsidosättande av dess skyldighet att göra ordentliga och opartiska utredningar och att pröva tillgänglig bevisning.

182 Vad för det andra gäller sökandens argument att bolaget E inte kan klandras för att ha använt uppgifterna från den 31 mars 2004 konstaterar tribunalen att argumentet är verkningslöst, då den lokala skattemyndighetens beslut att godkänna ackordet, såsom påpekats i punkt 86 ovan, fattades den 9 juli 2004. Kommissionen var således endast skyldig att söka de upplysningar som vid denna tidpunkt var mest uppdaterade för att pröva om kriteriet privat borgenär i en marknadsekonomi var uppfyllt i förevarande fall.

183 Republiken Slovakien informerade emellertid kommissionen om uppgifterna från den 17 juni 2004 som erhölls vid en inspektion på plats i sökandens lokaler som de slovakiska skattemyndigheterna genomförde den 21 juni 2004. Sökanden har inte bestritt uppgifternas tillförlitlighet. Även om E:s rapport, såsom sökanden hävdat, upprättades under maj 2004 har sökanden själv angett att de slovakiska skattemyndigheterna tillställdes ett utkast till rapporten i slutet på juni 2004 och rapportens slutversion den 7 juli 2004.

184 Vid dessa två tillfällen före ackordssammanträdet den 9 juli 2004 hade sökanden och följaktligen bolaget E tillgång till de uppgifter från juni 2004 som de slovakiska myndigheterna samlade in den 21 juni 2004. Sökanden kunde således inte vara okunnig om att dessa uppgifter samlats in av den lokala skattemyndigheten och hade alltså själv eller med hjälp av bolaget E kunnat sammanställa en tabell, jämförbar med tabell 4 i det angripna beslutet, för att bedöma hur dess ekonomiska situation utvecklats sedan mars 2004, och detta innan den 17 juni 2004.

185 Det saknas för det tredje även stöd för sökandens argument att kommissionen felaktigt klandrat bolaget E för att i sin rapport ha använt en för låg omräkningsfaktor för lagret, nämligen 20 procent.

186 I skäl 85 i det angripna beslutet anges följande:

”Kommissionen konstaterade att [sökanden] under 2004 erhöll [mindre än 150] miljoner SKK från försäljning från lager … . Detta är mer än [40–50] % av lagrens bokföringsvärde som [bolaget E] baserade sin värdering på. Det visar tydligt att omräkningsfaktorn på 20 % var för låg. Balansräkningens utveckling under 2004 styrker denna slutsats när det gäller lager. Dessutom beräknade [sökanden själv] i sin verksamhetsplan intäkterna från försäljning från lager under mars–maj 2004 till [knappt 110] miljoner SKK … . [Bolaget E] tog inte hänsyn till denna beräkning. Avslutningsvis gör [sökandens] verksamhet att man kan förutsätta att lagren bestod av färdiga produkter, lätta att sälja direkt till distributörer eller konsumenter, och inte av halvfabrikat som kräver ytterligare bearbetning.”

187 Bokföringsvärdet på sökandens lager hade, såsom påpekats i punkt 119 ovan, minskat med 125 miljoner SKK, det vill säga en minskning med 60 procent jämfört med lagervärdet i mars 2004. Utöver de andra två omständigheter som kommissionen redogjorde för i skäl 85 i det angripna beslutet förfogade kommissionen över tillräckligt tillförlitliga och samstämmiga uppgifter för att ifrågasätta omräkningsfaktorn på 20 procent som bolaget E valt för sökandens lager enligt uppgifterna från mars 2004.

188 Tribunalen finner för det fjärde att sökandens anmärkningar beträffande de kortfristiga fordringarna inte kan vinna framgång. Till skillnad från vad sökanden påstått framgår det inte av E:s rapport att dess författare ansett att ”utdelningen” på fordringarna översteg 20 procent. Invändningen saknar således stöd i sak. Sökanden har därefter gjort gällande att den dubbla justering som tillämpats i skäl 86 i det angripna beslutet ”inte är förankrad i verkligheten”. Eftersom sökanden inte styrkt denna anmärkning ska den avvisas. Detsamma gäller slutligen sökandens påståenden att en stor del av de fordringar som bolaget E hänvisar till i sin rapport inte skulle komma att erhålla betalning och därför borde skrivas av och att ett belopp om 10 miljoner SKK borde dras av från det ”sammanlagda nominella värdet” av de kortfristiga fordringarna eftersom de motsvarade en uppskjuten skattefordran.

189 Sökanden har gjort gällande att kommissionen, beträffande omräkningsfaktorn för de tillgångar som inte kunde realiseras och värdet på tillgångar som lämnats som säkerhet, med stöd av värdet på sistnämnda tillgångar, påstått att värdet på tillgångarna i ett konkursförfarande är högre än det värde som följer av tillämpningen i E:s rapport

av en omräkningsfaktor på 45 procent. Vad gäller detta argument framgår följande av skäl 87 i det angripna beslutet:

”Omräkningsfaktorn på 45 % för anläggningstillgångar framstår också som för låg. Enligt [sökanden] uppgick värdet av dennes tillgångar som lämnats som säkerhet till skattekontoret till 194 miljoner SKK. Enligt [sökanden] baseras detta värde på priser som skattats av oberoende experter kring årsskiftet 2003/2004. Kommissionen anser att ett sådant ’expertpris’ normalt bör motsvara tillgångarnas allmänna pris, dvs. uttrycka det pris för vilket man i allmänhet kan sälja dem. [Bolaget E] ger dock ingen förklaring till varför vid en konkurs intäkterna från en försäljning av anläggningstillgångar bara skulle uppgå till 45 % av bokföringsvärdet på 205 miljoner SKK, medan [sökanden] själv värderade tillgångarna till ett mycket högre belopp.”

190 Kommissionen har i sina skriftliga inlagor gjort gällande att det varken framgår av E:s rapport eller av handlingarna i målet att den utrustning som utgör anläggningstillgångarna var i dåligt skick, föråldrad eller att värdet var avskrivet. Tribunalen finner vidare att sökanden inte ifrågasatt de argument som kommissionen anfört i såväl skäl 87 i det angripna beslutet som i sina skriftliga inlagor, nämligen att värdet på de tillgångar som lämnats som säkerhet vanligtvis ska spegla deras allmänna pris, vilket motsvarar deras marknadsvärde. Det ska härvid tilläggas att en borgenär, som de slovakiska skattemyndigheterna, oavsett om denne har förmånsrätt i princip ser till att värdet på dess säkerheter åtminstone motsvarar marknadsvärdet på den egendom som säkerheten avser. Om marknadspriset, i likhet med vad sökanden låtit påskina, inte skulle beaktas i förevarande fall, ankom det på sökanden själv att informera kommissionen härom. Sökanden har dock nöjt sig med att hänvisa till en förståndig borgenär utan att ens beakta att bolagets största borgenär hade säkerhet i en del av dess anläggningstillgångar. En sådan prioriterad borgenär tar självklart hänsyn till storleken på sin säkerhet när denne bedömer sina utsikter att få betalning för sina fordringar.

191 Sökandens argument att kommissionen felaktigt tillbakavisat såväl K:s som H:s rapport som bevisning för eller emot sökandens påstående att kriteriet privat borgenär i en marknadsekonomi var uppfyllt är, för det sjätte, verkningslöst. I motsats till vad sökanden hävdat och i likhet med vad tribunalen redan påpekat ankom det inte på kommissionen vare sig att begära att sökanden skulle inkomma med K:s rapport eller att förklara på vilket sätt den motsade innehållet i E:s rapport. Vad gäller sökandens anmärkningar mot kommissionens bedömning av uppgifterna i H:s rapport om konkursförfarandet så framgår det av övervägandena i punkt 124 ovan att dessa saknar stöd.

192 Det följer av samtliga ovanstående överväganden att talan inte kan vinna bifall på den sjunde grunden i den mån den syftar till att visa att kommissionen felaktigt ansåg att konkurs var mer fördelaktigt än ackord.

Prövning av de argument som utvecklats inom ramen för den åttonde grunden och avser konkursförfarandet

— Parternas argument

193 Sökanden har gjort gällande att kommissionens bedömning av problemen i förevarande mål har snedvridits av den vikt kommissionen fäst vid att Republiken Slovakien har angripit ackordsuppgörelsen inför en nationell domstol och vid de meningsskiljaktigheter som råder inom de slovakiska skattemyndigheterna. Trots att dessa faktorer har inverkat menligt och på ett orättvist sätt på dess bedömning, har kommissionen

inte beaktat utfallet i det förfarande som Republiken Slovakien initierat vid nämnda domstol. Kommissionen har valt att ignorera all bevisning som sökanden anfört och nöjt sig med att okritiskt upprepa Republiken Slovakiens obevisade påståenden och uttalanden som inte finner stöd i faktiska omständigheter. Kommissionen har dock informerats om att vissa centrala uppgifter i de slovakiska myndigheternas argumentation hade underkänts av slovakiska domstolar. Vissa uttalanden är dessutom felaktiga, som till exempel att Old Herold skulle vara en potentiell köpare till sökandens produktionsutrustning. Old Herold hade inget intresse av att förvärva denna produktionsutrustning. Enligt sökanden hade nämnda företag överkapacitet i sin fabrik i Trenčin (Slovakien), vilket styrks av att företaget mellan april och september 2004 kunde destillera samtliga produkter av märket Frucona utan att behöva dra ned på sin egen produktionsverksamhet. Kommissionens ”absoluta tillit” till Republiken Slovakiens uttalanden utgör en uppenbart oriktig bedömning.

194 Sökanden har närmare bestämt klandrat kommissionen för att som bevisning för att de slovakiska myndigheterna inte var positivt inställda till sökandens ackordsförslag ha godtagit skrivelserna av den 15 januari och den 6 juli 2004. Det följer emellertid av domen från Špeciálny súd v Pezinku av den 6 mars 2006 att de slovakiska skattemyndigheterna inte iakttagit principen om lokala skattemyndigheters rätt att fatta egna självständiga beslut. Likaså följer det av Najvyšší súd Slovenskej republikys beslut av den 25 oktober 2004 och den 27 april 2006 att de slovakiska skattemyndigheterna var representerade i erforderlig utsträckning vid ackordssammanträdet den 9 juli 2004. Sökanden har tillagt att begreppet statligt stöd är ett objektivt begrepp och att kommissionen inte ska ta ställning till myndighetens interna meningsskiljaktigheter, vilka det inte kan förnekas föreligger i förevarande fall. Kommissionen ska därför endast beakta kriteriet privat investerare i en marknadsekonomi. Kommissionen har emellertid valt att ignorera att chefen för den lokala skattemyndighet som godkänt ackordet frikändes av Špeciálny súd v Pezinku på samtliga åtalspunkter. I sin dom slog nämnda nationella domstol fast att han agerat inom ramen för sina befogenheter och tillvaratagit Republiken Slovakiens intressen på ett korrekt sätt då han godkände ackordsuppgörelsen. Vidare slog samma domstol fast att till skillnad från vad åklagaren

påstått hade de slovakiska skattemyndigheterna inte ”omedelbart kunnat få ut” 308 miljoner SKK av sökandens omsättningstillgångar. Detta belopp angavs av kommissionen i skäl 97 i det angripna beslutet. Enligt sökanden fastställde Špеciálny súd v Pezinku att beloppet 308 miljoner SKK var för högt. Vidare har sökanden påpekat att den nationella domstolen kom fram till att skrivelserna av den 15 januari och den 6 juli 2004 (vilka kommissionen grundar sig på i skäl 101 i det angripna beslutet) inte var bindande. Sedan domen från Špеciálny súd v Pezinku överklagats till Najvyšší súd Slovenskej republiky återförvisade den sistnämnda nationella domstolen målet till den förstnämnda och uppmanade den att begära in mer bevisning. I september 2006 begärde Špеciálny súd v Pezinku in en rapport för att bedöma slutsatserna i E:s rapport, vilken nämnda domstol erhöll i december 2006.

195 Kommissionen har bestritt samtliga sökandens argument till stöd för den åttonde grunden, i den mån de syftar till att visa att kommissionen felaktigt ansåg att konkurs var mer fördelaktigt än ackord.

— Tribunalens bedömning

196 Tribunalen erinrar inledningsvis om att endast kriteriet privat borgenär i en marknadsekonomi var tillämpligt i förevarande mål mot bakgrund av de omständigheter i målet som beskrivits i punkt 114 ovan. Det saknas följaktligen stöd för sökandens påstående att kommissionen endast skulle beakta kriteriet privat investerare i en marknadsekonomi.

197 Såsom påpekats i punkt 83 ovan utgör för det andra det förhållandet att Špеciálny súd v Pezinku slagit fast att skrivelserna av den 15 januari och den 6 juli 2004 inte var bindande, och följaktligen att de endast utgjorde rekommendationer, inte hinder för kommissionen att fastställa att skrivelserna inte bara gav uttryck för de slovakiska skattemyndigheternas motstånd till sökandens ackordsförslag utan även till att över huvud taget efterskänka skatteskulder i Republiken Slovakien.

198 Vad för det tredje avser sökandens argument att kommissionen felaktigt ansett att Old Herold skulle vara en potentiell köpare till sökandens produktionsutrustning så framgår det av handlingarna i målet att Old Herold uppenbart var intresserat av sökandens tillgångar såväl kortsiktigt, vad gäller lagret, som i ett mer eller mindre långt perspektiv, vad gäller anläggningstillgångarna. Eftersom kommissionen, då den antog sitt beslut, inte hade tillgång till några andra uppgifter kan den inte klandras för att ha ansett att det faktum att Old Herold hade godtagit att hyra sökandens produktionsutrustning sedan denna fått sitt tillstånd att framställa och handha alkohol och spritdrycker indraget i sig visade att utrustningen var funktionsduglig och även att Old Herold var intresserat av att kunna förfoga över denna produktionsutrustning. Även om det, såsom sökanden har gjort gällande, antas att Old Herold hade överkapacitet i sin fabrik i Trenčin innebär detta inte att det kan uteslutas att företaget önskade utveckla sin verksamhet på marknaden för alkohol och spritdrycker i syfte att förstärka sitt samarbete med sökanden. Detta gäller i desto större utsträckning som sökanden enligt samarbetsavtalet hade i uppgift att distribuera dess alkohol- och spritdrycker. Det följer av vad som anförts ovan att argumentet inte kan godtas.

199 Det saknas för det fjärde likaså stöd för sökandens påstående att kommissionen, mot bakgrund av Špеciálny súd v Pezinkus dom av den 6 mars 2006, borde ha ansett att beloppet på 308 miljoner SKK, som kommissionen grundat sig på, var för högt. Det följer nämligen av nämnda dom att Špeciálny súd v Pezinku endast slagit fast att eftersom beloppet för fordringarna med säkerhet uppgick till 200 miljoner SKK var det fel att ange i åtalet att ett belopp om 308 miljoner SKK hade kunnat fås tillbaka omedelbart.

200 Vidare framgår det av Špeciálny súd v Pezinkus dom av den 6 mars 2006 att nämnda nationella domstol, på ett ungefär (nämligen till cirka 200 miljoner SKK), fastställde sökandens beräkning (194 miljoner SKK) av värdet på de tillgångar som ställts som säkerhet för de slovakiska myndigheternas fordringar på bolaget. Eftersom kommissionen, vilket påpekats i punkt 162 ovan, har lagt sig vinn om att i det angripna beslutet finna att beloppet för de fordringar för vilka säkerhet ställts åtminstone motsvarades av sökandens beräkning (och inte av Republiken Slovakiens beräkning, det vill säga 397 miljoner SKK), kan den inte klandras för att ha ignorerat de uppgifter sökanden lämnat i detta avseende.

201 Sammanfattningsvis kan talan inte vinna bifall på den åttonde grunden i den mån den syftar till att visa att kommissionen felaktigt ansåg att konkurs var mer fördelaktigt än ackord.

Prövning av de argument som utvecklats inom ramen för den nionde grunden och avser konkursförfarandet

— Parternas argument

202 Sökanden har kritiserat kommissionen för att inte ha motiverat det angripna beslutet i tillräcklig utsträckning.

203 Kommissionen har inte förklarat sitt resonemang på flera punkter. Sökanden har inte förnekat att de slovakiska skattemyndigheterna, i egenskap av prioriterad borgenär, var i en juridiskt sett förmånligare position än övriga borgenärer men har ändå kritiserat kommissionen för att inte ha förklarat varför den påstod att de slovakiska skattemyndigheterna befann sig i en ekonomiskt förmånligare ställning än övriga borgenärer. Sökanden har vidare anfört att den inte förstår ”vad skäl 100 och följande skäl [i det angripna beslutet] syftar till … vad gäller kommissionens slutsatser om statligt stöd”.

204 Kommissionen har bestritt samtliga argument som sökanden anfört till stöd för den nionde grunden.

— Tribunalens bedömning

205 Vad gäller sökandens argument att kommissionen inte har förklarat varför den ansåg att de slovakiska skattemyndigheterna befann sig i en ekonomiskt förmånligare ställning än övriga borgenärer, påpekar tribunalen att kommissionen angett följande i skäl 74 i det angripna beslutet:

”Före uppgörelsen hade dock skattekontoret en fördelaktigare rättslig och ekonomisk ställning än de privata borgenärerna. Det måste därför undersökas om skattekontoret utnyttjade alla tillgängliga medel för att få största möjliga utdelning för sina fordringar, som en borgenär i en marknadsekonomi skulle göra.”

206 Det är riktigt att kommissionens påstående att de slovakiska skattemyndigheterna befann sig i en ekonomiskt och juridiskt förmånligare ställning inte styrkts på ett tydligt sätt i det angripna beslutet.

207 Ovanstående konstaterande har emellertid inte några som helst konsekvenser för beslutets lagenlighet. Sökanden har nämligen inte bestritt vare sig den lokala skattemyndighetens juridiska ställning, det vill säga som prioriterad borgenär, eller de mer fördelaktiga konsekvenser som denna ställning var förenad med i förhållande till övriga borgenärer enligt gällande slovakisk lagstiftning vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna. Tribunalen delar kommissionens åsikt i dess skriftliga inlagor att den juridiska förmån som den lokala skattemyndigheten åtnjöt i förevarande fall även utgjorde en ekonomisk förmån, eftersom myndigheten, i denna egenskap, var garanterad att få betalning för sin fordran före sökandens övriga privata borgenärer och detta när som helst under förfarandet för att sälja de tillgångar som ställts som

säkerhet upp till ett belopp om åtminstone 194 miljoner SKK. Det saknas följaktligen stöd för sökandens första argument.

208 Vidare har sökanden anfört att den inte förstår ”vad skäl 100 och följande skäl [i det angripna beslutet] syftar till … vad gäller kommissionens slutsatser om statligt stöd”. Beträffande detta argument finner tribunalen att kommissionen i skäl 78 i det angripna beslutet presenterade de tre delarna av sin analys under rubriken ”Statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 [EG]”, varav den tredje delen skulle innehålla en prövning av den indirekta bevisning som de slovakiska myndigheterna och sökanden lagt fram. I skälen 100 och 109 i det angripna beslutet gjorde kommissionen denna bevisvärdering. Det är därför uppenbart att det saknas stöd för detta argument.

209 Talan kan följaktligen inte vinna bifall på den nionde grunden i den mån den syftar till att visa att kommissionen felaktigt ansåg att konkurs var mer fördelaktigt än ackord.

210 Det följer av vad som anförts i punkterna 151, 168, 192, 201 och 209 ovan att talan inte kan vinna bifall på den fjärde grunden. Av samma skäl kan talan inte heller vinna bifall på den sjätte, den sjunde, den åttonde och den nionde grunden i den mån de hänger samman med den fjärde grunden.

211 Mot bakgrund av dels de inledande synpunkterna i punkt 88–92 ovan, dels vad tribunalen kommit fram till i punkterna 149–151 ovan saknas det anledning att pröva den femte grunden för att bedöma det angripna beslutets lagenlighet avseende kvalificeringen av den aktuella åtgärden som statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG. Det saknas likaså anledning att pröva den sjätte, den sjunde, den åttonde och den

nionde grunden i den mån de avser frågan huruvida kommissionen med fog kunde anse att skatteindrivningsförfarandet var mer fördelaktigt än ackord.

212 Kommissionen kunde således med fog kvalificera den aktuella åtgärden som statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG.

5. *Den tionde grunden: Felaktig rättstillämpning och oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna genom att kommissionen inte har undantagit ackordet som ett stöd till omstrukturering och retroaktivt tillämpat 2004 års riktlinjer*

Parternas argument

213 Sökanden har gjort gällande att kommissionen gjort en felaktig tillämpning av artikel 87.3 EG och av 1999 års riktlinjer genom att inte undanta den aktuella åtgärden, trots att företaget befann sig i svårigheter och ackordet grundade sig på en omstruktureringsplan som var begränsad till vad som var absolut nödvändigt och ledde till att företaget blev livskraftigt på lång sikt. Kommissionen har även tillämpat 2004 års riktlinjer retroaktivt, trots att den medgav att 1999 års riktlinjer var tillämpliga. Sökanden har vidare anfört att kommissionen nöjt sig med att påstå att företagets livskraft inte återställts och att det aktuella stödet inte var begränsat till vad som var absolut nödvändigt. Inte heller har kommissionen, enligt sökanden, prövat övriga kriterier för att kunna kvalificera ett omstruktureringsstöd som kompensationsåtgärder. Sökanden har dessutom hävdat att trots att företaget ingår i kategorin stora och medelstora företag har kommissionen inte beaktat bestämmelserna i punkt 55 i 1999 års riktlinjer.

Häri föreskrivs nämligen att villkoren i punkterna 29–47 ska tillämpas mindre strikt i fråga om små och medelstora företag.

214 Beträffande återupprättandet av dess långsiktiga livskraft, har sökanden för det första gjort gällande att företaget tillställt Krajský súd v Košiciach en omstruktureringsplan som innefattade flera åtgärder. Planen genomfördes och granskades av en konkursförvaltare som tillsatts av Krajský súd v Košiciach och ”återställde” företagets livskraft utan några andra statliga åtgärder. Kommissionen borde vidare ha beaktat att planen upprättats och tillställts Krajský súd v Košiciach före Republiken Slovakiens anslutning och att nämnda medlemsstat därför inte hade möjlighet att delge den. Sökanden har anfört att om avsaknaden av en omstruktureringsplan som upprättats enligt de formkrav som kommissionen ställer automatiskt medför att åtgärden anses oförenlig med den gemensamma marknaden, skulle en ny medlemsstat i unionen vara förhindrad att tillämpa eller genomföra alla typer av omstruktureringsåtgärder före dess anslutning, även om alla övriga villkor är uppfyllda. En sådan politik strider mot artikel 12 EG.

215 Sökanden har för det andra anfört att bolagets livskraft på lång sikt är återställd. I motsats till vad kommissionen påstått i det angripna beslutet anser sökanden att omstruktureringen av dess destilleringsverksamhet och samarbetet med Old Herold låg bakom framgången. Eftersom de ekonomiska svårigheterna var en följd av betalningsvillkoren för punktskatterna för alkoholframställning menar sökanden att bolaget undvikit att problemen återuppstår genom att inte längre framställa alkohol. Kommissionens argument att bolaget på nytt kan ansöka om tillstånd att framställa och handha alkohol och spritdrycker kan inte godtas då sökanden varken ansökt eller har för avsikt att på nytt ansöka om ett sådant tillstånd och dessutom lämnat den marknad på vilken den aktuella åtgärden påstås ha snedvridit konkurrensen.

216 Vad gäller frågan om stödet är begränsat till vad som var absolut nödvändigt har kommissionen påstått att Republiken Slovakien dels inte borde ha godtagit att sökanden återbetalade mindre än 35,84 procent av skulden inom ramen för ackordet, snarare är 35 procent, dels att dess bidrag var för lågt. Sökanden menar att en högre utdelning än 35 procent skulle ha äventyrat ”ackordets överlevnad”. Eftersom bolaget inte kan ställa någon säkerhet för ett banklån erhöll bolaget de likvida medel som var nödvändiga för att finansiera dess skyldigheter enligt ackordet, 231 miljoner SKK, på annat sätt. Bland dessa medel återfinns det leverantörslån på [**hemlig uppgift**] SKK som Old Herold beviljat. Kommissionen gjorde en felaktig bedömning av lånet, som inte utbetalats men vars betalningsfrist skjutits fram för att ge bolaget möjlighet att samla ihop likvida medel. I sitt beslut av den 27 april 2006 fastställde Najvyšší súd Slovenskej republiky att den lösa egendom som sökanden förfogade över efter ackordet utgjorde ett minimum för företagets överlevnad. Sökanden har gjort gällande att den inte hade tillgång till några ytterligare likvida medel och att det inte konstaterats någon snedvridning av konkurrensen på den aktuella marknaden efter juli 2004.

217 Vad gäller kommissionens bedömning av bolagets bidrag i omstruktureringen har sökanden klandrat kommissionen för att ha gjort en uppenbart felaktig bedömning då den fann att det lån som Old Herold beviljat bolaget inte utgjorde ett sådant bidrag, eftersom en betalningsfrist på 40 dagar kan anses som normal affärspraxis. Sökanden anser att det faktum att en sådan frist beviljats under ackordsförfarandet gick utöver ”normalt handelsbruk” och därför utgör en omstruktureringsåtgärd. En leverantör som, till skillnad från Old Herold, inte har ”något långsiktigt ekonomiskt intresse av [bolaget]” skulle inte ha levererat varor utan att kräva förskottsbetalning eller säkerhet. Det följer även av kommissionens beslutspraxis att nämnda institution tidigare ansett att 35 procent var en tillräckligt hög andel vad gäller bidraget från den som är föremål för omstruktureringsplanen.

218 Sökanden har slutligen, för det tredje, kritiserat kommissionen för att retroaktivt ha tillämpat 2004 års riktlinjer och grundat sig på det nya tröskelvärde för bidrag som anges där. En sådan retroaktiv tillämpning utgör i sig en tillräcklig grund för ogiltigförklaring. Vid tillämpningen av det nya värde som anges i 2004 års riktlinjer borde kommissionen dessutom ha beaktat att det i nämnda riktlinjer föreskrivs att i stödområden såsom det Košice låg i kan villkoren för att bedöma hur stor stödmottagarens eget bidrag ska vara göras mindre stränga.

219 Kommissionen har, med stöd av intervenienten, bestritt samtliga argument som sökanden anfört till stöd för den tionde grunden.

Tribunalens bedömning

220 Beträffande sökandens argument om åsidosättande av artikel 12 EG konstaterar tribunalen inledningsvis att bolaget inte vid något tillfälle redogjort för på vilket sätt nämnda bestämmelse, som avser förbud mot diskriminering, skulle ha åsidosatts i förevarande mål. Med hänsyn till vad som stadgas i artikel 44.1 c i rättegångsreglerna kan talan följaktligen inte prövas såvitt avser det argumentet.

221 Tribunalen finner för det andra att det saknas stöd för sökandens argument att kommissionen tillämpat 2004 års riktlinjer retroaktivt. Det framgår uttryckligen av flera

skäl i det angripna beslutet, i synnerhet skälen 116–118 och 120–136, att kommissionen inte bara slagit fast att 1999 års riktlinjer var tillämpliga i förevarande fall, utan även prövat huruvida den aktuella åtgärden var förenlig med den gemensamma marknaden mot bakgrund av nämnda riktlinjer. Vidare angav kommissionen i skäl 152 i det angripna beslutet, via en hänvisning till fotnot 36 i nämnda beslut, förvisso att gränsen för stödmottagarens egna bidrag är den gräns om 40 procent som föreskrivs i 2004 års riktlinjer. Denna hänvisning kan emellertid inte anses styrka sökandens åsikt att nämnda riktlinjer tillämpats retroaktivt i det angripna beslutet. Hänvisningen gjordes nämligen endast för att illustrera kommissionens åsikt att dess praxis vad gäller tillämpningen av 1999 års riktlinjer och utvecklingen av dess politik i fråga om kriteriet att stödbeloppet och stödnivån ska begränsas till vad som är absolut nödvändigt har ”[utmynnat] i införandet av tröskelvärden i [2004 års riktlinjer]”. I övrigt har kommissionen uttryckligen påpekat, såsom tydligt framgår av skäl 152 andra meningen i det angripna beslutet, att sökandens bidrag på mindre än 27 procent ”i enlighet med riktlinjerna från 1999 … bara [skulle] kunna godkännas, om alla övriga stödkrav uppfylldes”. Tribunalen anser därför att kommissionen tillämpat 1999 års riktlinjer och att argumentet om retroaktiv tillämpning av 2004 års riktlinjer följaktligen inte kan godtas.

222 Det är likaså, för det tredje, utan stöd som sökanden påstått att kommissionen inte beaktat bestämmelserna i punkt 55 i 1999 års riktlinjer, som gäller villkoren för att tillämpa nämnda riktlinjer på små och medelstora företag. I skäl 119 i det angripna beslutet fann kommissionen å ena sidan att sökanden var ett ”medelstort företag” enligt unionens bestämmelser. Å andra sidan påpekade kommissionen i skäl 129 i det angripna beslutet att för små och medelstora företag föreskrivs i 1999 års riktlinjer att bidragsvillkoren ska vara mindre strikta i fråga om uppvägande åtgärder och övervakningsrapporter. I andra meningen i nämnda skäl lade kommissionen dessutom till att

”[d]essa omständigheter … dock inte [befriar] sådana företag från kravet på att utarbeta en omstruktureringsplan och medlemsstaterna från förpliktelsen att bara ge stöd till en omstrukturering om en omstruktureringsplan genomförs”. Av vad som anförts följer att det saknas stöd för sökandens argument att kommissionen inte beaktat vad som stadgas i punkt 55 i 1999 års riktlinjer.

223 För det fjärde följer det av skäl 2 i det angripna beslutet att Republiken Slovakien i sin skrivelse av den 4 januari 2005 uttryckligen bett kommissionen att godkänna den aktuella åtgärden som undsättningsstöd till ett företag i ekonomiska svårigheter.

224 Tribunalen finner att sökanden i sak har bestritt kommissionens slutsats att den aktuella åtgärden inte var förenlig med den gemensamma marknaden utifrån 1999 års riktlinjer.

225 Tribunalen erinrar inledningsvis om att det i artikel 87.3 c EG föreskrivs att ”stöd för att underlätta utveckling av vissa näringsverksamheter eller vissa regioner” kan anses förenligt med den gemensamma marknaden ”när det inte påverkar handeln i negativ riktning i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset”.

226 Vidare följer det av fast rättspraxis att kommissionen genom artikel 87.3 EG ges ett betydande utrymme för skönsmässig bedömning av om ett stöd ska tillåtas med avvikelse från det allmänna förbudet i nämnda punkt 1. Bedömningen av om ett statligt stöd är förenligt eller inte med den gemensamma marknaden är i dessa fall svår, genom att de ekonomiska förhållanden som ska beaktas och bedömas är komplexa och kan komma att ändras snabbt (se domstolens dom av den 11 juli 1996 i mål C-39/94,

SFEI m.fl., REG 1996, s. I-3547, punkt 36, och där angiven rättspraxis). Det ankommer inte på gemenskapsdomstolarna att ersätta beslutsfattarens bedömningar – särskilt inte de ekonomiska – med sina egna bedömningar. Tribunalen ska således härvid begränsa sin prövning till att kontrollera att reglerna för handläggning och motivering har följts, att uppgifterna om de faktiska omständigheterna är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk (förstainstansrättens dom av den 14 maj 2002 i mål T-126/99, Graphischer Maschinenbau mot kommissionen, REG 2002, s. II-2427, punkt 32, och av den 14 oktober 2004 i mål T-137/02, Pollmeier Malchow mot kommissionen, REG 2004, s. II-3541, punkt 52).

227 Det följer vidare av fast rättspraxis att en rättsakts lagenlighet ska bedömas i förhållande till de faktiska och rättsliga omständigheter som rådde den dag då rättsakten antogs. Kommissionens komplicerade bedömningar ska bedömas enbart mot bakgrund av de upplysningar som kommissionen hade tillgång till när den gjorde bedömningarna (förstainstansrättens dom av den 6 oktober 1999 i mål T-123/97, Salomon mot kommissionen, REG 1999, s. II-2925, punkt 48, och domen i det ovan i punkt 226 nämnda målet Graphischer Maschinenbau mot kommissionen, punkt 33).

228 Kommissionen kan slutligen fastställa vägledande regler för hur den ska utöva sin befogenhet att företa skönsmässiga bedömningar genom sådana rättsakter som riktlinjerna i fråga utgör, förutsatt att de innehåller bestämmelser om den inriktning som institutionen avser att följa och inte avviker från normerna i fördraget (se domstolens dom av den 29 april 2004 i mål C-278/00, REG 2004, s. I-3997, punkt 98 och där angiven rättspraxis).

229 I avsaknad av en trovärdig omstruktureringsplan var det med fog som kommissionen beslöt att inte godkänna de aktuella stöden med tillämpning av 1999 års riktlinjer (se, för ett liknande resonemang och analogt, domstolens dom av den 22 mars 2001 i mål C-17/99, Frankrike mot kommissionen, REG 2001, s. I-2481, punkterna 44–49).

230 Kommissionen har i förevarande fall granskat det stöd som sökanden beviljats utifrån 1999 års riktlinjer, som innehåller kriterierna för bedömningen av huruvida omstruktureringsstöd till företag i svårigheter är förenliga med den gemensamma marknaden.

231 Det framgår även av punkt 31 i 1999 års riktlinjer att stöd till företag i svårigheter, för att kunna förklaras förenligt med artikel 87.3 c EG, ska vara förbundet med en omstruktureringsplan som godkänts av kommissionen. Denna plan ska vara så kort som möjligt och enligt punkterna 32–40 i 1999 års riktlinjer ska den göra det möjligt att återställa företagets långfristiga lönsamhet inom en rimlig tid och på grundval av realistiska antaganden om de framtida villkoren för verksamheten. Samtidigt ska stödbeloppet och stödnivån begränsas till vad som är absolut nödvändigt. Enligt punkterna 43 och 45 i 1999 års riktlinjer ankommer det vidare på företaget att i dess helhet genomföra omstruktureringsplanen, såsom den godkänts av kommissionen. Kommissionen kontrollerar att planen genomförs och följs på ett vederbörligt sätt och ska för detta ändamål tillställas detaljerade årliga rapporter. Tribunalen kommer därför att undersöka huruvida dessa krav är uppfyllda i förevarande fall.

232 Det framgår vidare av det angripna beslutet att det var avsaknaden av en omstruktureringsplan och att den aktuella åtgärden inte begränsades till vad som var absolut nödvändigt som föranledde kommissionen att dra slutsatsen att kraven i 1999 års riktlinjer inte var uppfyllda.

233 Vad för det första gäller kommissionens slutsats att det saknades ”en omstruktureringsplan” i den mening som avses i 1999 års riktlinjer har sökanden anfört dels att bolaget tillställt Krajský súd v Košiciach en omstruktureringsplan som innehöll flera

omstruktureringsåtgärder, dels att planen genomförts och granskats av en konkursförvaltare utsedd av Krajský súd v Košiciach och slutligen att kommissionen inte beaktat nämnda plan.

234 Det framgår emellertid inte av handlingarna i målet att de slovakiska myndigheterna, vid tidpunkten för stödets beviljande, verkligen hade tillgång till en omstruktureringsplan som uppfyller de krav som anges i punkt 231 ovan och som skulle kunna ha tillställts kommissionen.

235 Det framgår av handlingarna i målet att den lokala skattemyndigheten i sin skrivelse av den 20 oktober 2004 fäst sökandens uppmärksamhet på att dess efterskänkande av sökandens skuld utgjorde ett stöd som behövde godkännas av kommissionen och att myndigheten därför bett sökanden att inkomma med en investeringsplan inom ungefär en månad. I sin skrivelse av den 9 november 2004 bestred sökanden inte bara att åtgärden utgjorde statligt stöd enligt artikel 87.1 EG utan vägrade även formellt att inkomma med den investeringsplan som den lokala skattemyndigheten bett om i syfte att begära att kommissionen skulle godkänna det aktuella stödet.

236 Till skillnad från vad sökanden har påstått har kommissionen, i det angripna beslutet, klart beaktat den verksamhetsplan som sökanden lämnade i ackordsförfarandet. I punkterna 52 och 81 i det angripna beslutet hänvisade kommissionen uttryckligen till verksamhetsplanen och i skälen 130–141 i det angripna beslutet (som återfinns i den del där kommissionen prövar den aktuella åtgärdens förenlighet med den gemensamma marknaden) gjorde kommissionen en såväl formell som materiell prövning av om verksamhetsplanen kunde betraktas som en ”omstruktureringsplan” i den mening

som avses i 1999 års riktlinjer. I skäl 141 i det angripna beslutet påpekade kommissionen att det faktum att ”[d]et saknas en formell omstruktureringsplan och en riktig analys av problemen, av nödvändiga åtgärder för att lösa dessa och av marknadsvillkor och marknadsperspektiv [föranleder] [k]ommissionen [att] dra … slutsatsen att stödmottagarens framlagda verksamhetsplan inte är en riktig omstruktureringsplan i den mening som avses i riktlinjerna från 1999”. Kommissionens tvivel om att den långsiktiga lönsamheten var återställd hade därför inte ”undanröjts”.

237 Även om kommissionen i det angripna beslutet således klart och tydligt har beaktat och prövat den verksamhetsplan som sökanden lämnade i ackordsförfarandet finner tribunalen dock att sökanden, i sina skriftliga inlagor, endast anfört att den verksamhetsplan som bolaget tillställt Krajský súd v Košiciach innehöll flera omstruktureringsåtgärder, att den hade genomförts och granskats av en konkursförvaltare som tillsatts av Krajský súd v Košiciach och återställt företagets livskraftighet utan några andra statliga åtgärder.

238 Sökanden har följaktligen inte anfört något argument som ändrar något av de överväganden kommissionen gjort i skälen 130–141 i det angripna beslutet och som föranledde kommissionens slutsats att nämnda verksamhetsplan varken i formellt eller materiellt hänseende utgjorde en ”omstruktureringsplan” i den mening som avses i 1999 års riktlinjer.

239 Det är slutligen likaså utan stöd som sökanden har hävdat att kommissionen borde ha beaktat att planen hade upprättats och tillställts Krajský súd v Košiciach före Republiken Slovakiens anslutning, varför det inte var möjligt för nämnda medlemsstat

att delge den. Detta argument utgår från en felaktig föreställning, nämligen att skyldigheten enligt artikel 88.3 EG att anmäla stöd innan de genomförs inte var tillämplig, då den aktuella åtgärden beviljats före Republiken Slovakiens anslutning. Det var dock, såsom påpekats ovan i punkt 86, först då den lokala skattemyndigheten formellt godkände förslaget till ackord, det vill säga den 9 juli 2004, som nämnda myndighet avstod från 65 procent av sina fordringar på sökanden. Det är således efter Republiken Slovakiens anslutning som den juridiskt bindande rättsakten antogs varigenom de slovakiska myndigheterna åtog sig att skriva av delar av sökandens skatteskuld inom ramen för ett ackord. Följaktligen var skyldigheten enligt artikel 88.3 EG att anmäla stöd i förväg tillämplig på den aktuella åtgärden enligt såväl de formella som de materiella bestämmelser som var tillämpliga den 9 juli 2004. Såsom erinrats i punkt 231 ovan skulle en åtgärd av den typ som den nu aktuella hänga samman med en omstruktureringsplan enligt 1999 års riktlinjer.

240 Det följer av samtliga ovanstående överväganden att sökanden inte visat att kommissionen gjorde en uppenbart felaktig bedömning då den i skäl 141 i det angripna beslutet kom fram till att den verksamhetsplan som sökanden lagt fram inte var en omstruktureringsplan i den mening som avses i 1999 års riktlinjer.

241 I enlighet med den rättspraxis om vilken erinrats i punkt 229 ovan var det med fog som kommissionen, såsom påpekades i skäl 142 i det angripna beslutet, i avsaknad av en trovärdig omstruktureringsplan beslöt att inte godkänna de aktuella stöden med tillämpning av 1999 års riktlinjer.

242 För det andra framgår det av skäl 142 i det angripna beslutet att kommissionen lagt sig vinn om att även pröva det krav som hänger samman med att stödet skulle begränsas till vad som var absolut nödvändigt och som följer av punkt 40 i 1999 års riktlinjer. Tribunalen ska därför för fullständighetens skull pröva de argument sökanden anfört till stöd för den tionde grunden och som avser att visa att kommissionen felaktigt kom fram till att den aktuella åtgärden inte uppfyllde nämnda villkor.

243 Sökanden har inte bestritt att stödmottagarna enligt 1999 års riktlinjer normalt sett själva ska finansiera en betydande del av kostnaden för omstruktureringen, antingen med hjälp av egna tillgångar eller genom att erhålla extern finansiering på marknadsvillkor.

244 Parterna är däremot oeniga om huruvida den uppskjutna betalningsfrist som sökanden beviljats av Old Herold utgör sökandens eget bidrag till sin omstruktureringsplan.

245 Såsom kommissionen påpekat i skälen 147–149 i det angripna beslutet kan den uppskjutna betalningsfrist som sökanden beviljats av Old Herold inte betraktas som ett bidrag med hjälp av extern finansiering och i synnerhet från en borgenär som trodde att företaget skulle återfå sin livskraft. Det är härvid tillräckligt att påpeka att vid mötet den 28 mars 2006 mellan kommissionen och sökanden angav den sistnämnda uttryckligen att den erhållit ett ”leverantörslån” av Old Herold under andra halvåret 2004 och att den normala betalningsfristen låg på mellan 14 och 60 dagar. Kommissionen kunde därför med fog anse i skäl 148 i det angripna beslutet att den

betalningsfrist på 40 dagar som Old Herold beviljat företaget kunde betraktas som vanligt förekommande, i alla fall mot bakgrund av den normala affärspraxis på 14–60 dagar som sökanden själv meddelat och att denna följaktligen inte utgjorde någon extern finansiering av omstruktureringen.

246 Av det ovan anförda följer att sökanden inte har visat att kommissionen gjort en uppenbart felaktig bedömning av huruvida stödet var proportionerligt i förhållande till omstruktureringskostnaden.

247 Mot bakgrund av vad som anförts ovan finner tribunalen att kommissionen hade fog för att anse att de villkor som uppställs i 1999 års riktlinjer inte var uppfyllda och följaktligen förklara stödet oförenligt med EG-fördraget.

248 Härav följer att den tionde grunden inte kan godtas i någon del.

249 Det följer av vad tribunalen kommit fram till i punkterna 54, 61, 87, 210, 211 och 248 ovan att ingen av de grunder som anförts kan godtas och att talan ska ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

250 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökanden har tappat målet ska den förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i enlighet med kommissionens yrkande.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (andra avdelningen)

följande:

1) **Talan ogillas.**

2) **Frucona Košice a.s. ska ersätta rättegångskostnaderna.**

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 7 december 2010.

Underskrifter

Innehållsförteckning

Tillämpliga bestämmelser . . . . . II - 5461

1. Gemenskapslagstiftningen. . . . . II - 5461

2. Den nationella lagstiftningen . . . . . II - 5462

Bakgrund till tvisten. . . . . II - 5463

1. Sökanden . . . . . II - 5463

2. Det nationella administrativa förfarandet och det nationella domstolsförfarandet . . . . . II - 5463

3. Det administrativa förfarandet vid kommissionen . . . . . II - 5470

Förfarandet och parternas yrkanden. . . . . II - 5474

Prövning i sak . . . . . II - 5476

1. Den första grunden: Uppenbart oriktig bedömning av stödets storlek. . . . . II - 5477

Parternas argument. . . . . II - 5477

Tribunalens bedömning. . . . . II - 5477

2. Den andra grunden: Åsidosättande av en väsentlig formföreskrift och av artikel 33 EG. . . . . II - 5480

Parternas argument. . . . . II - 5480

Tribunalens bedömning. . . . . II - 5481

3. Den tredje grunden: Åsidosättande av avsnitt 3 i bilaga IV till anslutningsfördraget, av artikel 253 EG, av artikel 88 EG och av förordning (EG) nr 659/1999, i det att kommissionen inte var behörig att anta det angripna beslutet . . . . . II - 5483

Parternas argument . . . . . II - 5483

Tribunalens bedömning . . . . . II - 5484

4. Den fjärde, den femte, den sjätte, den sjunde, den åttonde och den nionde grunden: Felaktig rättstillämpning och oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna vid kvalificeringen av den omtvistade åtgärden som statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG . . . . . II - 5491

Inledande synpunkter . . . . . II - 5491

Det angripna beslutets rättsenlighet, i det att kommissionen funnit att ett konkursförfarande var förmånligare än ett ackordsförfarande . . . . . II - 5493

Angående de argument som anförts inom ramen för den fjärde grunden . . . . . II - 5493

— Parternas argument . . . . . II - 5493

— Tribunalens bedömning . . . . . II - 5499

Prövning av de argument som utvecklats inom ramen för den sjätte grunden och som avser konkursförfarandet . . . . . II - 5516

— Parternas argument . . . . . II - 5516

— Tribunalens bedömning . . . . . II - 5518

Prövning av de argument som utvecklats inom ramen för den sjunde grunden och avser konkursförfarandet . . . . . II - 5522

— Parternas argument . . . . . II - 5522

— Tribunalens bedömning . . . . . II - 5525

Prövning av de argument som utvecklats inom ramen för den åttonde grunden och avser konkursförfarandet . . . . . II - 5530

— Parternas argument . . . . . II - 5530

— Tribunalens bedömning . . . . . II - 5532

Prövning av de argument som utvecklats inom ramen för den nionde grunden och avser konkursförfarandet . . . . . II - 5535

— Parternas argument . . . . . II - 5535

— Tribunalens bedömning . . . . . II - 5536

5. Den tionde grunden: Felaktig rättstillämpning och oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna genom att kommissionen inte har undantagit ackordet som ett stöd till omstrukturering och retroaktivt tillämpat 2004 års riktlinjer . . . . . II - 5538

Parternas argument . . . . . II - 5538

Tribunalens bedömning . . . . . II - 5541

Rättegångskostnader . . . . . II - 5551